

Nanny slaat terug

EMMA MCLAUGHLIN
& NICOLA KRAUS

NANNY
SLAAT
TERUG

the house of books

De namen en de personages in deze roman zijn ontstaan uit de verbeelding van de auteur. Elke vergelijking met personen, levend of overleden, berust op toeval. Hoewel er bestaande New Yorkse instellingen worden genoemd zoals scholen, winkels of bedrijven, zijn ze fictief gebruikt.

Oorspronkelijke titel

Nanny returns

Uitgave

Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 2009 by Italics, LLC

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Getty Images en Shutterstock

Foto auteurs

Victoria Will

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2702 1

NUR 302

D/2010/8899/65

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Aan alle kinderen die hun weg zoeken:
we zullen jullie met open hart en armen ontvangen*

‘Brooke Astor heeft er nooit een geheim van gemaakt dat ze niet het moederlijke type was.’

– *New York Magazine*, ‘De familie Astor’
7 augustus 2006, Meryl Gordon

‘Maar ondanks al zijn goede daden was Herman (Merkin) een afstandelijke, gereserveerde vader. Hij woonde nog thuis, maar verder had hij niet minder betrokken kunnen zijn bij zijn kinderen.’

– *New York Magazine*, ‘Het monstermens’
22 februari 2009, Steve Fishman

‘Ze (Madoffs kinderen) hebben hun vader niet meer gesproken sinds hij hun zijn bekentenis deed, en hun moeder evenmin, niet omdat ze haar van betrokkenheid verdenken, want dat doen ze niet, maar omdat ze vinden dat haar neiging altijd partij voor hem te kiezen, koste wat kost, zijn vuile zaakjes mogelijk heeft gemaakt.’

– *Vanity Fair*, ‘Waren de zonen van Madoff op de hoogte?’
3 juni 2009, David Margolick

2008

I

‘Waar ben jij mee bezig?’

Bij het horen van de stem van mijn man draai ik me om op de ladder, waarop ik sta te proberen een lap gordijn aan een stokoude spijker te hangen. Mijn man staat in de deuropening van de verder lege kamer. Hij veegt zijn rood aangelopen gezicht af met de onderkant van zijn klamme Harvard-T-shirt. ‘Hé, hallo,’ zeg ik.

‘We wonen nog maar drie weken in een bouwput en mam is al gek geworden, Grace,’ zegt Ryan tegen onze golden retriever van twaalf, die log de laatste traptreden neemt naar de derde verdieping van ons nieuwe huis. Onder het licht van het kale peertje aan de roos op het plafond zien we hoe ze prompt haar flostouw naast zijn sportschoenen laat vallen. ‘Brave meid.’ Ryan aait haar over haar kop en ze kuiert naar de ladder om me te begroeten. Haar poten zijn grijs van het vuil van Riverside Park.

‘Heb je lekker met papppie gerend?’ vraag ik, maar ze sjokt al naar haar waterbak in onze slaapkamer hiernaast. We horen een luid geklots.

‘Er komt een Starbucks op de plek van dat afgebrande proeflokaal,’ zegt Ryan, die zijn voeten uit zijn Nikes wurmt en op zijn sokken naar me toe loopt.

‘En dan de parfumerieën, en dan de banken. Wij zijn de voorhoede.’

‘Ja.’ Hij wrijft met zijn bezwete bruine haar langs mijn blote

dij voordat hij zich omdraait om zijn T-shirt af te stropen. ‘Waar ben je nou mee bezig?’

‘Ik heb de gordijnen gevonden!’

‘Ik zie het.’ Op weg de kamer uit raapt hij zijn Nikes van de vloer.

Ik rek me uit om het andere uiteinde van het hemelsblauwe linnen gordijn aan een tweede spijker te hangen die uit het gefossiliseerde behang steekt, hou me met een hand in evenwicht aan het koude metaal van de ladder en leun achterover om te zien hoe het is geworden. Ik strijk met mijn andere hand over de vouw die is ontstaan doordat de gordijnen een maand in een doos hebben gezeten en herinner me dat ik ze twee jaar geleden op een vlooiemarkt in Uppsala heb gekocht om de sombere Zweedse winter op te fleuren, niet dat je mij hoort klagen. Nadat Ryan voor zijn werk bij de VN was overgeplaatst van Haïti naar Zuid-Afrika en vervolgens naar het noorden van Afrika, was ik allang blij dat we eens seizoenen hadden, ook al sneeuwde het in drie van de vier.

Ik hang het gordijn zo dat het de talloze gaten van de mokerhamer bedekt die Steve, onze aannemer, in de muur heeft geslagen om te ‘onderzoeken’ of er een raam zou kunnen worden geplaatst. De openingen konden ook om de een of andere reden ergens in de vorige eeuw zijn dichtgemetseld. Omdat de muur anders zou instorten, bijvoorbeeld.

‘Nan?’

‘Kom eens naar mijn raam kijken?’ Ik klauter van het trapje af en zie Ryan met een handdoek om zijn middel in de deuropening opduiken. ‘Ik wil oma’s rode bureau eronder zetten, dan wordt het mijn hoekje.’

Hij loopt naar me toe, slaat zijn armen om me heen en drukt me tegen zijn bezwete lijf. De wollige badstof strijkt langs mijn benen. ‘We hebben meer dan tweehonderdvijfenzeventig afbrokkelende vierkante meter...’

‘... om iets van te maken.’

‘... om iets van te maken. Jij krijgt je hoekje en je raam, en mag ik vragen of je zó naar de overdracht van het huis van mijn

ouders gaat?’ Hij trekt zijn eigen oude sweater omhoog, die ik heb aangeschoten omdat mijn ochtendjas nog steeds zoek is. ‘Het zou mij namelijk nogal afleiden.’

‘Ik dacht dat ik daarom met je meeding, om je af te leiden.’ Ik trek de handdoek van zijn middel.

‘Om me te steunen. En we moeten voortmaken.’ Hij pakt de handdoek terug en geeft me een tik op mijn billen. Dan beent hij door de korte gang naar de enig bruikbare badkamer in onze tweehonderdvijfenzeventig afbrokkelende vierkante meter. ‘Ik heb mijn vader beloofd dat hij er geen omkijken naar zou hebben, dus we moeten binnen het kwartier hier weg.’

‘Oké, maar ik moet eerst een kop koffie hebben en het apparaat heeft het net begeven,’ vertel ik hem vanuit de deuropening van mijn toekomstige werkkamer. ‘Er is weer een stop doorgeslagen in de keuken.’

‘Dus we zitten nu op...’

‘Drie: de gang, de slaapkamer en de badkamer. Is Steve al ergens te bekennen?’

‘Nog niet.’

‘Het loopt tegen negenen. Ik moet hem bellen.’

‘Je probeert de boel te rekken! Bel hem maar vanuit de taxi!’ Ik hoor het weigerachtige gekrijs van leidingen die warm water moeten doorlaten. ‘En tel vijf minuten bij de reistijd op als je ergens onderweg koffie wilt drinken!’

‘Wat ik wíl, is zo’n bolletje crack dat ze aan de overkant verkopen!’ gil ik terug, maar Ryan staat al onder de douche. Ik loop naar de slaapkamer, waar Grace even opkijkt van onze matras waarop ze zich heeft laten zakken, en ik kijk naar de wand van dozen met onze kleren erin. ‘Jij zou ook een bolletje crack willen als hij jou dwong terug te gaan naar Park Avenue 721.’

Een halfuur later schiet de taxi vooruit over Park Avenue, waar alle lichten tegelijk op groen springen, een gemeentelijk detail dat ik altijd volmaakt vond passen bij de verstikkende regels in die buurt: iedereen is er gedwongen hetzelfde te doen, en in hetzelfde tempo. Ik herinner me hoe gestrest ik raakte van die

genadeloze verkeerslichten toen ik hier nog werkte, nu meer dan tien jaar geleden. Terwijl ik pogingen deed een naar een schone luier snakkend, spartelend kind naast me op de achterbank te sussen, brak het koude zweet me uit omdat we te laat zouden kunnen komen voor wat de volgende bizarre activiteit ook maar was: bloemschikken voor kleuters of tai chi voor dreumesen, en dan vond ik het jammer dat de ondergrondse waarmee ik samen met de rest van de mensheid van en naar mijn werk reisde niet veilig was bevonden voor kleine Elspeth.

Voorbij Ninety-Sixth Street bloeien de dicht op elkaar staande tulpen welig in de middenberm, en ik herinner me hoe ik mijn grootmoeder, gewapend met haar troffel, de bollen hielp planten als kind. Tegen de tijd dat ik groot was en werk kreeg in de gebouwen aan weerszijden van die bloemperken, hadden mijn werkgevers die taak allang uitbesteed aan anderen, die Engels als tweede taal hadden, zoals ze elke taak uitbesteedden waarvoor ze door de knieën moesten. We komen langs een kalkstenen appartementencomplex waar ik in mijn eerste studiejaar nanny ben geweest, het adres waar ik ontdekte dat de tienerdochter een jongen uit een speelhal in Tompkins Square Park in haar inloopkast liet wonen. Ja, zeven jaar oppassen, twee zomers als au pair en drie jaar als voltijdnanny waren meer dan genoeg. Ik sta er nog steeds van te kijken dat ik na de laatste dag van mijn laatste baan, in het gebouw waar we nu naartoe zoeven, nog in staat was te wachten tot Grace haar inenting had gekregen voordat we over de oceaan vlogen (in plaats van eroverheen te rennen) om bij Ryan in Den Haag te kunnen zijn.

De taxi stopt weer en mijn blik valt op een zwarte vrouw die een kind met vlashaar duwt dat de glazige, tevreden blik in zijn ogen heeft die kinderen in wandelwagens krijgen (als je boft). Opeens licht het gezicht van het kind op. Ik rek mijn nek en zie een blonde vrouw in een lavendelblauwe jurk op de hoek staan, breed grijnzend. Ze ziet het tweetal aankomen en strekt haar met tassen beladen armen uit. Dan haast de moeder zich met haar opgeplakte grijns naar het wandelwagentje en hangt

zonder iets tegen het kind te zeggen haar zware tassen aan de titanium handvatten. Ze zegt nog iets tegen de vorige bestuurder en loopt dan vrolijk door. Het kind barst uit in een ontzet gekrijs, verzet zich tegen de nylon gordel van NASA-kwaliteit die het in bedwang houdt... en onze taxi trekt weer op. Ik voel dat ik onderuitzak op mijn stoel.

‘Nan...’

‘Ja, schat.’ Ik richt mijn aandacht op mijn BlackBerry en scrol naar het laatste bericht van mijn enige cliënt. Ik begin een antwoord op te stellen waarmee ik een overvloed aan doorverwijzingen hoop binnen te slepen. Wat, Deo volente, weer zal leiden tot een echt consultancybedrijf.

‘Je duikt weg alsof we langs een huis rijden dat je ooit in wc-papier hebt verpakt.’

‘Hm.’ Ik verzend het bericht en voel dat ik door Ryans stevige arm omhoog word gehesen uit mijn bijna horizontale houding.

‘Je bent drieëndertig, hoor.’ Hij trekt een wenkbrauw op.

‘Ja,’ beaam ik terwijl de taxi langs de stoeprand stopt en ik mijn BlackBerry weer in mijn tas opberg.

‘Je spreekt drie talen.’

‘Klopt.’ We reiken allebei naar onze portemonnee, maar hij wint en rekent af met een biljet van twintig dollar.

‘Dus...’

‘Dus dat was een heel eng mens.’ Ik klem mijn lippen op elkaar om mijn lipgloss te verdelen.

‘Maar nu kun jij heel eng zijn.’ Zijn voorhoofd raakt het mijne wanneer hij zijn portemonnee weer in zijn achterzak stopt. ‘Jullie zouden een wedstrijdje kunnen houden.’

‘Liever niet.’ Ik draai me om naar de portier in uniform die het portier voor me openhoudt en hoewel alles in mij tegenpartelt, stap ik uit in de schaduw van de lichtgrijze luifel. Een tweede portier houdt de in messing gevatte glazen deur open naar de sombere schemering van de entree van de X'en, en ik draai me weer om naar de vertrekkende taxi zoals Grace rechtsomkeert maakt wanneer ze bij de dierenarts binnenkomt: *O, dat? Hier? Maar dat is... Nee. Nee, dank je, ik ga wel...*

Maar Ryan pakt mijn hand stevig beet en nadat we wat beleefdheden hebben uitgewisseld met de portiers, die ik gelukkig geen van beiden herken, lopen we naar de mahoniehouten liftdeuren.

‘Tot nog toe gaat het goed,’ fluistert Ryan terwijl hij op de knop met de pijl omhoog drukt, die rood oplicht.

‘Heb ik je ouders al bedankt voor hun verhuizing naar Hongkong?’

‘Tijdens je toespraak op onze bruiloft. Twee keer.’

De deuren glijden open en ik buig mijn hoofd. Met mijn haar voor mijn gezicht tuur ik strak naar de blinkende marmeren tegels. Een paar zwartfluwelen pantoffels met op elke neus een aapje met een narrenkap stapt uit de lift, en ik knijp in Ryans hand.

‘Halló, Mr. Rallington,’ zegt Ryan nadrukkelijk terwijl hij me de mahoniehouten cabine in loodst. De deuren glijden dicht en Ryan drukt op 10. ‘Ik snap die sloffen niet.’

‘Daarom hou ik van je.’ Ik kijk op naar zijn bruine ogen en zie lachrimpeltjes in de hoeken verschijnen.

‘Hm, ons oude trefpunt,’ mompelt hij. Hij laat zijn hand over mijn rug glijden en ik leun naar hem over voor een vurige kus, want ik herinner me hoe ik in uitgerekend deze lift stond te hopen dat ik hem tegen zou komen – HH, de Harvard Hottie die twee verdiepingen boven mijn werkgevers woonde. Wanneer de lift stopt en de vertrouwde vestibule zichtbaar wordt, happen we naar adem. ‘Je hebt het gered!’ Ryan houdt mijn hand boven mijn hoofd alsof ik een wedstrijd heb gewonnen en zoekt in zijn trenchcoat naar de sleutels.

Wanneer de voordeur achter ons dichtvalt en we opgesloten zijn in het lege, jarenlang onderverhuurde huis, lachen we niet meer, maar staan we bedremmeld in de hal. Ryan laat me los en trekt zijn jas uit, en dan wagen we ons schoorvoetend in het appartement dat van zijn ouders is geweest. Het geluid van onze voetstappen klinkt hol nu er geen meubels meer zijn om het te dempen.

Ik pak een tissue uit mijn tas om de vegen lipgloss na de kus

af te nemen en besef dat we onszelf een rad voor ogen hebben gedraaid. Al onze gesprekken over deze laatste inspectie, maar een paar weken na het afscheid van ons eigen huis, draaiden erom of ik het lef zou hebben naar dit gebouw te gaan, in deze buurt die ik koppig heb gemeden wanneer ik een vakantie in de stad doorbracht. We hadden het erover of we van punt A naar punt B konden komen zonder háár te zien, Mrs. X. Over punt B zélf repten we met geen woord, over hoe het voor Ryan zou zijn om de sleutels van het huis van zijn jeugd over te dragen. Of hoe het voor mij zou zijn om in een leeg appartement te staan met dezelfde indeling als dat van de X'en.

‘Raar, hè?’ Ryan slaat zijn armen over elkaar, met de opgevouwen trenchcoat eronder, en trekt zijn schouders op. Hij staat er een beetje verloren bij.

‘Ja,’ zeg ik zacht terwijl ik over zijn schouder wrijf.

‘Ik denk dat we maar...’

‘Moeten gaan kijken?’

Hij draait zich om en gaat me voor. Hij blijft in elke kamer staan en knikt dan kort. Wanneer we aan het eind van de gang met slaapkamers zijn, voel ik verdriet opkomen in mijn borst, als een blauwe plek.

‘Grovers...’

‘Mijn...’

‘... kamer,’ zeggen we precies tegelijk. Ryan gaat naar binnen. De lentezon valt door de blinden op het kale visgraatparket. Hij loopt naar het raam en ik loop langs hem heen naar de aangrenzende badkamer. Ik blijf in de deuropening staan en voel het schokken van Grayers snikken toen we twee verdiepingen lager op de rand van de badkuip zaten – de verschrikking van het niet weten wat te doen, hoe ik hem kon helpen adem te halen, de machteloosheid terwijl zijn koorts steeds hoger werd, de hete damp van de douche die mijn panische waas versterkte: het leven van dat kind van vier lag in mijn eenentwintigjarige handen.

‘Ongelooflijk!’

Ik draai me om en zie hoe Ryan zich onder de blinden bukt,

de radiator opzij duwt en iets pakt waarin ik alleen een smerige haarbal herken. ‘Han Solo.’ Hij bevrijdt het poppetje van het aangekoekte vuil. ‘Ik had hem hier verstopt omdat mijn kleine broertje de hele tijd met al mijn gave spullen wilde spelen. Waanzinnig.’ Hij richt zich op en klopt zijn broek af. Het stof wolkt in de strepen licht die door de blinden vallen. Het duurt even voordat het tot me doordringt dat hij steeds nadrukkelijker staat te knikken. Hij omklemt het bruine plastic en kijkt me aan, met getuitede lippen en flonkerende ogen. ‘Ik wil dit hebben.’

‘We kunnen het niet betalen, weet je nog? We bouwen ons eigen huis op uit een bouwval in een achterbuurt.’

‘Nee, dát. Een gezin, kinderen... Een kind.’

Ik knik en strijk een lok haar achter mijn oor. ‘Dat krijgen we ook.’

‘Waar wachten we nog op?’

‘Eh, vier nieuwe zekeringen, een keuken. Mijn bedrijf moet eerst van de grond komen. We moeten eens langer dan een jaar in hetzelfde land blijven...’

‘Ik ben er klaar voor.’ Hij kijkt om zich heen in de kamer, met een grijns van oor tot oor alsof hij het licht heeft gezien. ‘Ik ben er klaar voor, Nan. We gaan geen twee verdiepingen verhuren. We verhuren er één en houden de andere vrij voor de kinderen...’

‘Meervoud?’ vraag ik. Ik zie hem als door een waas in het stoffige licht staan.

‘Een baby. Ik wil een baby. Van jou. Nu.’ Hij loopt naar me toe en pakt vurig mijn beide handen. Het Star Wars-poppetje drukt pijnlijk in onze handpalmen.

‘Ik...’ Ik bevrijd me uit zijn greep. Han Solo duikelt op de vloer en ik word weer overspoeld door de weerzin van toen ik hier nog werkte. ‘Ik... Het zou ons hele leven op zijn kop zetten, we zouden de volle verantwoordelijkheid hebben voor het leven van een ander, zijn geluk, dag en nacht, net zo lang tot we dood zijn. We hebben het niet over een impulsaankoop om nostalgische redenen.’

‘Oké.’ Hij raapt het poppetje van de vloer. ‘Ik geef het aan jou omdat we hier zijn. Het is jouw snoepje van de week.’

‘Dank je wel.’ Ik bijt op mijn onderlip.

‘Nan, doe nou niet alsof we het er nooit eerder over hebben gehad.’

‘Ja, maar niet zo direct. Ik weet niet of ik eraan toe ben.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen? Je was een fantastische nanny!’

‘Dat maakt me nog geen fantastische moeder! Dat is iets heel anders.’ Ik maai met mijn armen en mijn tas zakt naar mijn pols. ‘Totaal anders.’

‘Hallo!’ galmt de zangerige stem van de makelaar door de hal, begeleid door sleutelgerinkel. ‘Mr. Hutchinson, u kunt beter opschieten, de kopers kunnen elk moment komen. Hebben de onderhuurders alles tiptop achtergelaten?’

Kort nadat de inspectie is afgerond, staan we achter in de stalen lift van het notariskantoor, als haringen in een ton, want het is lunchpauze. Ryan pakt mijn hand en het lukt me hem een geruststellend kneepje terug te geven. De lift komt op de zesendertigste verdieping tot stilstand en we wurmen ons door de opgestoken armen met afgehaalde etenswaren de gang in. Mijn hakken zakken weg in de dikke groene vloerbedekking en ik pak Ryans arm. We slaan links af en komen in de gedempte ontvangstruimte. Ik probeer het gezicht op te zetten van een geestelijk gezonde, elegante echtgenote, zo eentje die haar man om de haverklap vergezelt naar dit soort kantoren om stapels belangrijke documenten te tekenen, niet zo eentje die de onbedwingbare neiging heeft onder haar rok te reiken, haar voortplantingsorganen er met blote handen uit te rukken en ze tegen de mahoniehouten lambrisering te smijten.

‘Ryan!’ Een gezette raadsheer op leeftijd haast zich door de aangrenzende dubbele deur, zijn ene mollige hand uitgestoken voor een handdruk, de andere voor een kloppje. ‘Wat een uitstekend begin van de week! Hoe is het met je? En met je vader?’ roept hij uit op een manier die doet vermoeden dat hij altijd een sigaar in zijn mondhoek klemt. ‘Jammer dat ze niet zelf

konden overkomen om dit af te handelen. Man, ze verkopen precies op het goede moment. De zeepbel schijnt op knappen te staan.'

'Tja.' Ryan maakt zijn hand los. 'Ik vind het heel jammer dat ze het moeten verkopen, maar mijn vader wil een vestiging in Seoul openen en beginkapitaal is beginkapitaal.'

'Wie het zich kan veroorloven zich nu op de Aziatische markt te wagen, kan zich geen buil vallen. Dus we hebben alle volmachten – een mooi moment om iets te verduisteren, hè?' Hij grinnikt en leunt samenzweerderig over naar Ryan. 'Zullen we iets verduisteren?'

'Gordon, dit is mijn vrouw, Nan.' Ik steek mijn vingers uit om hem erin te laten knijpen.

'Je bent een schoonheid! Ryan senior heeft je tekortgedaan.' Ook ik krijg een schouderklopje. 'Jammer dat we niet naar jullie bruiloft konden komen. God, dat moet nu al, hoelang...'

'In juni zes jaar geleden,' zeg ik.

'O, ja, dat is ook zo, het was in het weekend dat Max afstudeerde aan Stanford. En, hebben jullie al kleine Hutchinsons gemaakt? Je vader zal wel snakken naar een kleine Ryan de Vierde.'

Ryan en ik kijken elkaar met zoveel echtelijke dreiging aan dat er zuurstofmaskers uit het plafond zouden moeten vallen. 'Nog niet,' zeg ik met mijn geestelijk gezonde glimlach van een elegante echtgenote.

'Nou, wacht niet te lang. Ik raad al mijn cliënten tegenwoordig aan een ivf-clausule in hun huwelijkse voorwaarden te laten opnemen.'

'Pardon?'

'Ivf-clausule. Als de vrouw een ton, anderhalve ton vergooit aan behandelingen zonder resultaat, kun je het bedrag bij echtscheiding van de schikking aftrekken.'

'O,' zeg ik terwijl ik probeer mijn oogleden te ontspannen. 'Leuk. Zullen we maar beginnen?' Ik loop door een gang met een laag plafond en wanden die zijn behangen met gesigneerde John Grisham-posters, terwijl de mannen, die voor me uit

lopen, bespreken wanneer Gordon en mijn schoonvader voor het laatst een balletje hebben geslagen. Was het in Hongkong? Was Hongkong toen nog in Britse handen? Hahaha, lach ik mee om een racistische mop over een Aziatische vrouw en een golfbal die ik gelukkig niet goed heb gevolgd.

‘Daar zijn we dan.’ Gordon houdt de deur van een vergaderkamer voor ons open en onze blik wordt onmiddellijk naar een glazen wand getrokken die uitzicht biedt van Central Park tot aan onze nieuwe buurt in het noorden.

‘O, mijn god! Nan!’ Een beeldschone vrouw veert op van de koperskant van de tafel en stort zich op me.

‘Citrine,’ zeg ik verbaasd, want ik had niet verwacht haar hier te zien.

‘O, mijn god, dit is ongelooflijk! Zijn jullie de verkopers? Gestoord gewoon! Kom, ik stel je voor aan mijn man!’ Ze pakt mijn beide handen en leidt me om de grote rechthoek van de tafel, langs hun jurist en makelaar, naar een stug uitziende man van dik in de veertig die zich wel lekker lijkt te voelen in zijn maatpak en met zijn achterovergeplakte haar. ‘Schat, dit is Nan Saunders.’

‘Het is tegenwoordig Hutchinson,’ zeg ik en ik wijs naar Ryan, die zo te zien weer een mop van Gordon over zich heen laat komen.

‘Ja, natuurlijk, je bent getrouwd! We hebben samen op Chapin gezeten, schat.’ Ze slaat een arm om mijn middel en ik ruik kamperfoelie. ‘We kennen elkaar al sinds ons vijfde! Dit is mijn man, Clark.’

‘Daar gaan we weer.’ Clark staat op en reikt me een vlezige hand. ‘Citrine lijkt geen stap te kunnen verzetten zonder een kennis tegen te komen. Ben je er klaar voor?’

‘Clark,’ zegt Citrine vermanend tegen Clark, die op zijn Patek Philippe kijkt. Ze wendt zich tot mij. ‘Het toonbeeld van een bankier,’ zegt ze. ‘Kun je het je voorstellen? Ik, de kunstenaar, getrouwd met een bankier.’ Ze laat me los en rolt de mouwen van haar jasje op. De in elkaar grijpende C’s vangen de zon en haar vingers vol verfvlekken die haar kunstenaar-

schap moeten bewijzen komen tevoorschijn. Mijn blik wordt naar haar grote, groene ogen getrokken. ‘Wacht eens, jullie zaten toch in Stockholm?’ vraagt ze.

‘Nee,’ zeg ik. Ik deins iets achteruit voor haar indringende blik. De tractorbundels die klasgenootjes dwongen hun barbies, armbanden en vriendjes af te staan, zijn met de jaren niet milder geworden. ‘Ik bedoel, ja, maar we zijn een maand geleden teruggekomen. We woonden overal waar mijn man voor zijn werk bij de VN naartoe werd gestuurd.’ Ik hoor hoe het klinkt. ‘Ik ben afgestudeerd.’

‘Wauw, wat idioot – de makelaar zei dat de Hutchinsons een ouder echtpaar waren dat in het buitenland woonde.’ Ze kijkt vragend naar haar man, die knikt. ‘Jullie moeten meer aan je pr doen.’

‘O,’ zeg ik met een lach. ‘Nee, het is het appartement van Ryans ouders. Die zijn ook naar het buitenland gegaan; ze zitten nu iets meer dan tien jaar in Azië. Ryan handelt de overdracht alleen maar voor ze af. Ryan?’

‘Hallo.’ Ryan verontschuldigt zich bij Gordon en de makelaar, loopt naar ons toe en steekt een hand op ter begroeting. ‘Ryan Hutchinson.’

Citrine wijst met een priemende vinger naar zijn borst. ‘Ken je me niet meer?’

Hij schudt zijn hoofd en zet dan plotseling grote ogen op. ‘Citrine? Ik herkende je niet zonder hoofdband. Zullen we fox-trotten?’ Hij stapt naar voren alsof hij haar ten dans vraagt en Citrine schiet in de lach.

‘Hebben jullie samen op Knickerbocker gezeten?’ vraag ik.

Clark geeft Ryan een hand. ‘Clark Cilbourne. Wat is Knickerbocker?’

‘De dansschool van de brugklas,’ zeggen we alle drie als uit één mond.

‘Alle coole meiden brachten op donderdag hun jurk mee naar school,’ herinner ik me met een zucht. ‘Tatiana had een bloemde Laura Ashley met pofmouwen die ik helemaal het einde vond.’

‘Jij zat niet op Knickerbocker,’ zegt Ryan. Het schiet hem om de paar jaar weer te binnen.

Ik schud spijtig mijn hoofd. ‘Mijn vader wilde niet dat ik erheen ging, want hij had erop gezeten en in zijn herinnering was het een grote marteling...’

‘Dat was het ook,’ zegt Ryan.

‘Máár,’ vervolg ik, ‘het was wel de enige kans om jongens te ontmoeten. Of je ging naar Knickerbocker en deed de twostep met jongens die amper tot je schouders reikten om vriendschapsbanden te smeden die zouden blijven tot de krankzinnige kalverliefde erop volgde... of je moest tot na het eindexamen wachten. Er zat weinig tussen.’

Iedereen lacht en Ryan knijpt stiekem in mijn bil.

‘Oké, zitten en tekenen!’ Gordon klapt vanaf het hoofd van de tafel met een hol geluid in zijn handen.

De twee daaropvolgende uren worden er onophoudelijk stapels papieren doorgegeven en ondertekend. Ik ben niet betrokken bij de procedure en kan Ryan dus alleen maar in stilte steunen terwijl hij met de ene pennenstreek na de andere afstand doet van de herinneringen van tientallen jaren. Citrine zit in hetzelfde steunschuitje en wanneer haar man voor de nog vreeswekkender taak staat voor zesenhalf miljoen dollar aan cheques en promessen uit te schrijven – zesenhalf miljón – glimlachen we solidair naar elkaar. In een gebouw waar niet meer dan vijftig procent financiering is toegestaan. Ik hoop dat die kinderen in het meervoud die we schijnen te gaan krijgen blij, goed aangepaste mensen worden met tien vingers, tien tenen en een passie voor investeringsbankieren.

Ten slotte, als ook het laatste document is ondertekend, notarieel bekrachtigd en bestempeld, mogen we weg. Ryan controleert zijn BlackBerry en loopt naar de glazen wand om iemand te bellen. Ik gebaar dat ik op de gang op hem zal wachten en ga samen met Citrine op zoek naar de wc’s. We lopen door de doolhof aan gangen in het binnenste van het gebouw, langs ruimtes vol uitgeputte, niet-gedouchte twintigers die het geld voor de van ramen voorziene vennoten verdienen.

Citrine houdt de zware formica deur voor me open. ‘Ik vind het zo enig om je weer te zien.’

‘Insgelijks,’ zeg ik.

‘Ik heb *Wonderboys* helemaal gelezen,’ zegt ze.

‘O?’ Ik wil net de deur van een wc-hokje openmaken.

‘Je had het me aangeraden. Op onze tiende reünie.’

‘O, mijn god.’ Nu herinner ik me het feest weer waarvoor ik al mijn airmiles had ingewisseld. ‘Ja, nou je het zegt, ik was toen wild van Chabon. Hoe vond je het?’

‘Fantastisch. Heb je *Straight Man* gelezen?’ hoor ik haar vanachter het grijze tussenschot vragen.

‘Van Richard Russo? Ik was het wel van plan... Ik moet het eens kopen...’

‘Nee, niet doen!’ kapt ze me af terwijl ze naar de wastafels loopt, haar jasje uittrekt en het over haar arm hangt om haar handen te wassen. Eronder draagt ze een Rage Against the Machine-t-shirt. Ik voeg me bij haar en ze glimlacht naar me in de spiegel. ‘Dit is mijn we-gaan-naar-een-dure-notarisoutfit – mooi?’ Ik glimlach terug. ‘Maar goed, ik geef het atelier en de wanden vol pockets eraan. Heb je zin om te komen eten? Dan kan ik je volproppen.’

Ik kan mijn oren niet geloven. Nodigt ze me uit? ‘Heel graag,’ zeg ik.

‘Ooit zullen ze nog eens een zeep uitvinden waarmee je die verf eraf krijgt.’ Ze droogt haar veelkleurige, niet schoon te krijgen handen af, maakt haar tas open en diept er een visitekaartje uit op, steenrood aan de ene kant en Miró-blauw aan de andere, met haar naam en informatie over haar galerie in knalgeel. ‘Wat dacht je van woensdag?’

‘O, ja, perfect, zeg ik,’ en ik geef haar mijn eigen visitekaartje uit de kopieerwinkel met een logo dat mijn oma heeft ontworpen.

‘Super.’ Ze trekt de pen uit haar knot en laar haar fameuze roodblonde lokken tot aan haar middel vallen als in een Garnier-spotje. Met de pen tussen haar tanden draait ze de knot weer op en zet hem weer vast. ‘Bel maar als er iets is. Anders haal ik je van de L-trein.’

‘De L-trein?’

‘Ik woon in Williamsburg.’ Ze wijst naar haar Chanel-jasje. ‘Beoordeel een kunstenaars nooit op haar getrouwde-damesknoopjes.’

‘Schat!’ Oma zwaait de gematteerd stalen deur van haar nieuwe loft open, gehuld in een kimono en zwartsatijnen slippers. ‘Waar is Ryan?’ vraagt ze. Ze geeft me snel een zoen en gaat dan verder met de voorbereidingen voor het etentje waarbij ze mijn vrienden zal terugzien, voor wie ze altijd een surrogaatgrootmoeder uit een sprookje is geweest. Ik laat mijn zware tas zakken, die vol materiaal zit na een middag oriëntatietraining voor mijn cliënt.

‘O, Ryan kon niet weg van kantoor. Het spijt hem,’ zeg ik, stiekem opgelucht dat ik een paar uur kan doorbrengen met oude vrienden en een drankje voordat we verdergaan met Het Babygesprek en Babygesprek: het vervolg.

‘Nou, poep,’ zegt Josh, mijn beste vriend van de universiteit, en hij staat op van de grijze velours bank in het immense zitgedeelte van de loft.

‘Poep, poep,’ herhaalt zijn dochttertje Pepper van drie vrolijk terwijl ze achter hem langs galoppeert en haar armen om mijn knieën slaat.

‘Ik had me erop verheugd hem weer te zien,’ zegt Josh. Hij geeft me een begroetingszoen over Wyatt van drie maanden heen, die in een draagdoek op zijn borst hangt.

‘Waar is Jen?’ vraag ik op mijn beurt. Ik til Pepper op en zet haar op mijn heup, en zo kuieren we allemaal terug naar het zitgedeelte.

‘De markt slaapt nooit.’ Hij stopt Wyatts uitgespuugde speen terug en gaat zitten.

‘Nou, dan zijn we met de vrije meiden onder elkaar en kunnen we lol maken,’ zeg ik, en ik steek mijn hand op en maak het duivelsteken.

‘Het is daar een krankzinnige toestand sinds ze Bear Stearns hebben overgenomen. Ze moest haar zwangerschapsverlof met een maand bekorten.’

‘Kan dat zomaar?’ Ik leun achterover voor het evenwicht, want Pepper probeert giechelend aan het haar van haar vader te trekken.

‘Ja hoor.’ Hij biedt Pepper zijn hoofd aan. ‘Het is alle hens aan dek. Jen is gewoon blij dat ze bij de winnaars hoort.’

Net als de bel gaat, duikt oma met een dienblad vol van haar beroemde gevulde eieren met truffel op vanachter het geëmailleerde scherm dat haar keuken afbakt. ‘Nan, doe jij even open?’

‘Ik ga al.’ Ik loop met Pepper op mijn heup naar de deur en laat Sarah binnen, mijn hartsvriendin van Chapin, die ons beiden omhelst.

‘Jij ruikt naar kots,’ deelt Pepper haar mee.

‘Heel opmerkzaam van je.’ Sarah geeft een zoen op Peppers blonde kruin. ‘Het lekte ontzettend boven onze kleedkamer, dus ik kon me niet verkleeden.’ Ze fluistert me toe: ‘En het is geen kots, het zijn ingewanden.’

Oma zeilt op haar af om haar een gevuld ei en een zoen aan te bieden. ‘Gooi dat maar in de wasmachine naast het fornuis, dan krijg je wat yogakleren van me.’ Een paar minuten later is Sarah fris in Lululemon-lycra en Donna Karan-kasjmier gestoken.

‘God, wat heb ik dit gemist,’ zeg ik wanneer ik met een glas wijn op een lekker zittende eetkamerstoel zak. ‘Internationale avonturen worden zwaar overschat.’

‘Nee, schat,’ zegt oma, die dampende lamsstoofpot op een van de roze Limoges-borden scheidt die de grote zuivering hebben overleefd. ‘Dat is nou precies waarom je avonturen beleeft, om die saaie avondjes bij oma misbaar te maken. Lust Pepper lamsvlees?’

Pepper kijkt op van de Engelse boerentafel waarop ze haar pluchen nijlpaard een schone luier omdoet. ‘Van bèèh?’ zegt ze.

‘Dan zeg je: “Nee, dank u.”’ Josh reikt naar de koerierstas aan zijn voeten en haalt er een sandwich met pindakaas en jam uit. Oma geeft hem een bord en hij rangschikt de vier stukjes aantrekkelijk. ‘Alsjeblieft, Pep, je lievelingskostje.’

Pepper klautert op de stoel naast hem en knikt goedkeurend. ‘Pindakaas – jij durft,’ zegt Sarah, die het laatste gevulde ei naar binnen werkt.

‘Een communicatiestoornis.’ Josh schenkt zichzelf een glas wijn in. ‘Jen maakt zulke lange dagen bij de bank dat ik degenen ben die altijd met Pepper naar de dokter gaat. Ik maak aantekeningen en de meeste belangrijke dingen geef ik wel door, maar op de een of andere manier ben ik vergeten te zeggen dat pinda’s de nieuwe kinderkiller zijn. Maar goed, Jen heeft het wurm altijd op zaterdag, zodat ik mijn deadlines kan halen, en op een dag was ik vroeg klaar, ging naar de speelplaats en ontdekte dat Jen ons dametje al pindakaas voert sinds ze tandjes heeft.’

Pepper kijkt op en ontbloot haar met jam bedekte parelwitte tandjes naar ons.

‘Is het niet gestoord?’ zegt Sarah. ‘Toen wij nog kinderen waren, was geen mens allergisch voor pinda’s. Josh, je zou er een artikel over moeten schrijven. Op de spoedeisende hulp wemelt het van de peuters met verstopte luchtwegen. Het is geen hypochondrie van de ouders; die kinderen hebben een veel te hoog hartritme.’

‘Jij droeg brandgevaarlijke pyjama’s,’ zegt oma, en ze tikt me op mijn neus. ‘En je hebt het overleefd. Proost!’ We heffen allemaal het glas, en Pepper haar tuitbeker. ‘Op avonturen en herenigingen!’

‘Op avonturen en herenigingen,’ herhalen we al klinkend.

Ik zet mijn glas op tafel. ‘Over herenigingen gesproken,’ zeg ik, ‘raad eens wie ik bij de notaris tegenkwam?’

‘Hm, doet hij ook echtscheidingen? Dat maakt de keus groter...’ zegt Josh peinzend terwijl hij een kloddertje jam van Peppers kin veegt.

‘Nee. Ik heb het over de overdracht van het huis van de Hutchinsons. Over de kopers.’

‘Geen idee,’ zegt Sarah, en ze slurpt genietend van haar stoofschotel.

‘Citrine.’

‘Néé!’ Sarah laat haar lepel op haar bord kletteren en geeft me een duw.

Ik richt me tot Josh om het hem uit te leggen. ‘Het snoepje van de middelbare school.’ Ik lik suggestief langs mijn lepel.

‘Heeft zij het appartement van de Hutchinsons gekocht?’ Sarah gaapt me aan. ‘Dat is krankzinnig. Ik bedoel, ik heb gehoord dat haar werk goed loopt, maar ze is toch geen Damien Hirst geworden toen ik even niet oplette?’

‘Ze is met een vent getrouwd die in financieringen doet.’

‘Godver!’ Sarah slaat zo hard op tafel dat het bestek klettert. ‘Waarom kan ik niet trouwen met een vent die in financieringen doet? Elke avond bid ik: lieve God, laat me alstublieft een vent strikken die in financieringen doet, maar nee, ik krijg Harry met de geperforeerde maagzweer en de doorligzweren.’

Josh nipt van zijn wijn. ‘Lieverd, je probeert in het verkéerde ziekenhuis iemand op te duikelen,’ zegt hij.

‘En, hoe was ze?’ vraagt Sarah terwijl ze het kapje van een baguette scheurt. ‘Heeft ze iets van je gejat? Of je een stomp gegeven?’

‘Zij stompte niet, dat was Pippa. Ze heeft me te eten gevraagd.’

‘Néé!’ kraait Sarah. Haar *nee’s* zijn zo gevarieerd van intonatie als een Aziatische taal.

‘Ik denk dat ik het doe. Misschien is ze volwassen geworden. We zijn allemaal veranderd.’

‘Nee. Zo’n bitch kan met geen mogelijkheid een ziel ontwikkelen.’

‘Bitch,’ herhaalt Pepper.

Sarah is ontzet. ‘Sorry.’

‘Ze heeft een taalradar,’ zegt Josh schouderophalend. ‘Zolang ze bij het toelatingsgesprek voor de kleuterschool maar niet...’ – hij mimet *kut* – ‘... tegen die lui zegt, is er niets aan de hand.’

‘Hoor eens,’ zeg ik, ‘jullie werken als gekken en Josh vaderd dat het een aard heeft. Ik moet nieuwe vrienden zoeken om bang te maken.’

‘Let op het woordje “bang”,’ zegt Sarah, en ze trekt een wenkbrauw op.

‘Nou, ik ben in elk geval blij dat je nieuwe vrienden aan deze kant van de Atlantische Oceaan maakt. Wil er nog iemand aardappels?’ Oma bet haar mondhoeken voorzichtig om haar roze lippenstift niet uit te smeren. ‘Ze staan op het fornuis.’

‘Ik ga wel.’ Sarah schuift haar stoel naar achteren. ‘Hé, Fran,’ begint ze vanachter het scherm, ‘over avonturen gesproken – dit is een fantastisch huis, maar ik wil wedden dat ze het in jouw kringen een beetje schokkend vinden. Nan wilde me een rondleiding geven, maar ik moest het uit je eigen mond horen. Man en paard.’ Ze komt terug met de koekenpan en schuift wat gebakken nieuwe aardappels op onze borden.

‘Hèhèhè,’ hinnikt oma, en ze schraapt met haar gekromde hoof over het tafelblad.

‘Hèhèhè,’ doet Pepper haar na, en ze begint te giechelen.

‘Tja, schat, op een gegeven moment beseft je dat al die snoezige spulletjes die je hebt verzameld iemand anders in de niet al te verre toekomst veel hoofdbrekens gaan kosten. Dan vraag je die *iemand anders* te eten en ze kijkt naar al je snoezige spulletjes alsof ze er nu al hoofdpijn van krijgt, dus besloot ik proactief op te treden. In plaats van het gebruikelijke “na mij de zondvloed” vroeg ik me af of er iets was wat ik heel graag wilde, maar mezelf nooit had gegund. Toen besepte ik dat ik van het huis van mijn ouders naar kostschool naar het huis van mijn man was gegaan, en toen wilde ik een vrije twintiger zijn. Terwijl ik in de tachtig ben! Ik had dus het fantastische voorrecht mijn spullen weg te geven zolang ik ze nog dank je wel kon horen zeggen. En daar zit ik dan.’ Ze maakt een weids armgebaar en we kijken allemaal naar de enorme ruimte, van de banken die in het midden zweven en haar hemelbed dat drie meter achter het zitgedeelte staat tot helemaal aan haar pottenbakkerswiel en schildersezels bij de ramen aan de achterkant. ‘Ik heb het een beetje opgeknapt – een kennis had het geniale idee de betonnen vloeren met hoogglans polyurethaan af te werken – is het niet schitterend? Maar ik heb de gastenbadkamer pas gisteren helemaal afgemaakt. Het heeft me meer dan een jaar gekost om het originele behang te vinden, maar Nan, je moet het zien.’

‘Ik ga meteen!’ Ik leg mijn homp brood neer en haast me naar de stalen schuifdeur. Tot mijn verbijstering beland ik in een replica van oma’s gastenbadkamer aan Fifth Avenue, met hetzelfde perzikkleurige chintz behang als achtergrond voor dezelfde ingelijste Franse papieren poppetjes, en dezelfde kroonluchter aan het plafond. Ik ben voor de tweede keer op één dag ontroerd. Ik slik het brok in mijn keel weg en zak met tranen in mijn ogen op de wc-bril.

‘Nan?’ Oma klopt op de deur en schuift hem een stukje open, net als ik naar het wc-papier reik om mijn ogen te betten. ‘Gaat het wel?’

‘Ja, ik stel me een beetje aan. Je hebt de badkamer gehouden,’ probeer ik door het uit elkaar vallende wc-papier te jubelen.

‘Herschappen.’ Ze komt binnen en schuift de deur achter zich dicht.

‘Waarom?’

‘Nou...’ begint ze weifelend, en ze reikt naar het parelmoeren doosje met perzikkleurige tissues op het glazen planchet achter mijn hoofd. ‘Toen ik het oude huis wilde verkopen, was het enige wat me ervan weerhield, de enige onverwezenlijkte droom – ik bedoel, ik had er feestjes voor je gegeven op het terras, ik had elke kamer verhuurd aan elk soort kunstenaar dat je maar kunt verzinnen – het enige wat ik nog niet had gezien, was hoe jouw dochter salon hield in de kamer waar haar moeder zich het liefst verstopte.’ Ze wijst naar de stugge plooiën van de volant onder de porseleinen wastafel.

Bij die woorden sla ik mijn handen voor mijn ogen en zie dikke tranen op mijn rok spatten.

‘En...’ – ze tilt mijn kin op en strijkt met een zachte vinger het klamme haar uit mijn gezicht – ‘... als ik me verdoofd voel, kan ik hier mijn wortels terugvinden.’

‘Voel jij je verdoofd?’ Ik snuit mijn neus en kijk naar de naad tussen het marmer en het glanzende beton onder de deur. ‘Jokkebrok!’

‘Dat is juist spannend, Nan! Ik ben bang voor mensen die altijd weten waar ze naartoe gaan.’ Ze loopt langs me heen om in

de spiegel te kijken of haar lippenstift nog goed zit. ‘Die denken niet genoeg na.’

‘Maar als dat kleine meisje nu eens...’

‘Lieverd, ik zet je niet onder druk.’ Ze pakt een linnen gastendoekje van de ring en reikt het me aan.

‘Je zet me niet onder druk? Je werkt een jaar aan een speelkamer voor mijn ongebooren kind – mijn ongebooren dóchter...’

‘Ik discrimineer niet. Kom op, we gaan taart eten.’

Ik knik en sta op om haar een knuffel te geven voordat ze wegloopt. Ik spat wat water op mijn gezicht en probeer niet te kijken naar die volwassene met rode oogjes in de spiegel waarvoor ik vroeger op mijn tenen moest gaan staan. Met een diepe zucht hang ik het gastendoekje netjes terug en voeg me weer bij de anderen.

‘O!’ Sarah kijkt me bezorgd aan als ik weer ga zitten. ‘Gaat het?’

‘Ja, prima. Ik heb gewoon veel aan mijn hoofd.’

‘God, wat is het lang geleden dat iemand van ons moest janken.’ Sarah wrijft over mijn schouder. ‘Eigenlijk baal ik ervan dat je het niet hier hebt gedaan.’

‘Het was niet mijn bedoeling een kettingreactie te veroorzaken,’ zeg ik. Ik pak een punt pruimentartaart en schenk mezelf nog een glas wijn in.

‘Dank je,’ zegt Josh, en hij aait over het donzige bolletje dat aan zijn borst ligt te slapen.

‘Nan, het spijt me dat ik zulke absurd lange dagen maak dat ik je niet vaker heb kunnen zien.’ Sarah geeft een klopje op mijn hand. ‘Ik vind het heel erg dat ik je in de armen van Citrine Kittridge heb gedreven.’

‘O, mijn god, maak je niet druk, dat is het helemaal niet.’ Ik schud mijn hoofd en geef een klein stukje taart aan Pepper door. ‘Alleen, we zijn nog maar een minuutje terug. We leven uit verhuisdozen, alles is chaotisch en bedekt met asbeststof, ik heb nog maar één cliënt kunnen strikken, Grace piest eindelijk niet meer zodra er iemand een boor aanzet en nu overvalt Ryan me vandaag opeens met zijn dringende kinderwens.’

‘Super,’ juicht Josh terwijl Pepper op haar taart aanvalt. ‘Gewoon doen. Jen wilde vicepresident worden voordat ze het zelfs maar in overweging wilde nemen, maar het leven had andere plannen. Zij heeft een flitsende carrière in de effectenhandel en ik heb me nog nooit zo goed vermaakt.’

‘Echt? Heb je het niet moeilijk met de zwangerschapsstriemen en tepelkloven?’ Ik hou mijn hoofd schuin.

‘Is je epi goed genezen?’ valt Sarah me bij.

‘Man.’ Ik zwaai dreigend met mijn vork naar Josh. ‘Ryan is altijd aan het werk; ik héb geen Josh en we hebben niet zoveel geld dat ik thuis kan blijven, dus ik zou echt niet weten waar we het van zouden moeten doen.’

Oma geeft de slagroom door. ‘O, hemel, en dan kom ik ook nog eens met mijn badkamer... Je hebt het zwaar te verduren.’

Sarah leunt naar me over en schenkt zichzelf nog eens bij. ‘Nou, ik heb dit kalenderjaar nog geen s-e-k-s gehad, dus ik zou het al een voorrecht vinden om te weten wie de vader van mijn kinderen werd.’

‘Ja, dat is ook zo,’ krabbel ik terug, ‘alleen...’

‘Wat?’ Oma knikt me bemoedigend toe.

‘We zijn zo vaak verhuisd dat we het er nog nooit serieus over hebben gehad. Ik bedoel, we hebben niet afgesproken wanneer we beginnen. Toen we dit huis kochten, wist ik eigenlijk wel dat dat het volgende gesprek zou worden, maar om dat nou aan Park Avenue 721 te voeren? Het is heel vreemd dat we het plotseling zo oneens zijn, helemaal als het om iets zo belangrijks gaat, en wat nog vreemder is, is dat ik niet weet waarom we het zo oneens zijn.’

‘Die tepelkloven misschien?’ zegt Sarah.

‘Ik ga er niet over liegen...’ zegt oma wrang terwijl ze de koeckenpakt en ermee naar de keuken loopt.

Sarah en ik proppen Josh, Wyatt en een bewusteloze Pepper in een taxi en terwijl we naar station Franklin Street lopen, luister ik mijn voicemail af. ‘Hé, schatje, ik hoopte echt je aan de lijn te krijgen. Ik moet het laatste vliegtuig naar Washington ne-

men – graanrellen. Het spijt me ontzettend. Maar ik heb Grace uitgelaten en ik bel je als ik morgen even tijd heb, goed? Ik mis je nu al. Droom maar lekker.’ Balend omdat ik ben vergeten mijn mobieltje na de training weer aan te zetten sms ik Ryan dat het goed met me gaat, dat ik vol Provençaals lam zit en dat hij ook lekker moet dromen. Thuis tref ik een doos marshmallows en een bos bloemen in een verfemmer vol water aan. En ik zwijmel.

Uren later slaat Grace aan. Ik schrik op uit een diepe slaap terwijl zij op vier poten ronddraait.

‘Grace,’ vermaan ik haar nurks. Ik tuur door het donker naar haar; ze staat in de deuropening van de slaapkamer te staren alsof we in een horrorfilm zitten. Ik reik naar de magnetron, die dienstdoet als nachtkastje, zie dat het zeven voor halftwee is en tast naar mijn BlackBerry. Grace begint weer te blaffen, nu zo woest dat haar voorpoten telkens de lucht in schieten. Met tuitende oren pak ik het toestel. Het scherm licht op en ik lees dat mijn echtgenoot nu lekker ingestopt in het Radisson Hotel in Washington ligt. Ik hou mijn vinger boven het toestel, klaar om het alarmnummer te bellen, en dan hoor ik...

Zzzzzzz... zzzz... zzzzz.

‘Grace!’ roep ik vertwijfeld. Ze schrikt zich lam en kijkt om. ‘Dat is de bel,’ leg ik uit alsof dat ons gerust kan stellen. Ik schiet een yogabroek aan, hijs Ryans sweater over mijn hemdje en zoek met mijn voeten naar mijn sportschoenen.

Grace heeft zich beschermend in de deuropening geposteerd, maar als ze me aangekleed en in beweging ziet, pakt ze haar flostouw en dendert de trap af. ‘We gaan níet naar buiten. We gaan niet lopen.’ Ze kwispelt met een blindelings optimisme. Met mijn mobieltje in mijn hand tast ik naar het licht. Het kale peertje floept aan en verlicht de gang, de overloop en de hal beneden,

Zzzzzzzz.

Zzzzzzzz.

‘Shit,’ pruttel ik als ik bijna geveld door mijn losse veters de

twee treden neem naar de ooit voorname, maar nu kotsgroene en van linoleum voorziene hal. Ik trek de hard geworden, vergeelde vitrage voor een van de zijraampjes van de deur open. Een glimp van een lange askegel aan de sigaret in een mannenhand drijft me met mijn rug tegen de muur. Grace hijgt om het gerafelde flostouw in haar bek heen en kijkt gespannen naar de kier onder de voordeur, wachtend tot ik hem opendoe. Mooi niet. Ik kijk naar het slot om te zien of de deur op het nachtslot zit en loop met dof bonzend hart terug naar de trap.

Zzzzzz – klabaf! Het licht op de bovenverdieping floept uit. Nu hebben we dus nog maar twee zekeringen. Super.

‘Kut,’ hoor ik achter de voordeur. Ik kijk naar de bladderende verf met een concentratie die niet onderdoet voor die van Grace. ‘Doe nou gewoon open,’ smeekt een lallende stem. ‘Ik heb mijn geld in de taxi laten liggen... en ik moet gewoon... Ik heb je wel gehoord... Ik weet dat je... Kut.’ Ik hoor een bons en dan het geluid van iets zwaars dat langs de deur naar beneden glijdt.

Grace buigt haar kop en ruikt aan de deurpost. Ik zet behoedzaam een stap naar voren en schuif de vitrage een paar millimeter opzij. Het licht van een straatlantaarn beschijnt twee gespreide benen in kaki die eindigen in glimmende instappers. Ik zie slanke vingers die zich langzaam openen en een zwarte iPhone loslaten. Mijn goedgeklede belager verliest het bewustzijn. Of gaat hij dood?

‘Hé.’ Ik schrik zelf van mijn stem, die Grace weer tot blaffen aanzet. ‘Stíl.’ Ik sluit mijn handen om haar snuit om te luisteren... Niets. ‘Hé!’ Ik sla tegen de deur.

‘Ja?’ brengt hij kuchend uit. ‘Je bent thuis.’

‘Wie zoek je?’ Ik stap om Grace heen, die met gespitste oren zit te luisteren.

‘Eh...’ Ik hoor geschraap; hij probeert overeind te komen. ‘Ik zoek een... Nanny?’

Mijn keel wordt kurkdroog. Ik gluur door de rafelige vitrage voor het raampje tussen ons in. ‘Hè?’

‘Ja, Nanny. Ben jij...’

‘Ga voor het raampje staan. Aan de rechterkant.’ Er gebeurt niets. ‘Hé!’

‘Ja?’

‘Aan je andere rechterkant.’

Plotseling doemt er een gezicht voor het raampje op. Een man, een jongen – iets ertussenin. Onder het warrige blonde haar, boven de neus met een sproetenwaas, zie ik twee bloeddoorlopen blauwe ogen. Ze kijken naar me vanuit de markante beenderstructuur die hij onmiskenbaar aan zijn moeder te danken heeft. Ik druk mijn voorhoofd tegen het koude glas en voel me tegelijkertijd zowel honderd als eenentwintig. ‘Grayer?’

2

‘Je weet wie ik ben,’ zegt hij vlak, en hij stapt achteruit bij het raam vandaan.

‘Grayer?’ zeg ik weer tegen het laatste aan mij toevertrouwde kind, dat de gedaante van een tiener heeft aangenomen.

Hij zwenkt uit het zicht, wat me ertoe aanzet de sloten open te prutsen. Ik pak Grace stevig bij haar halsband en ren net op tijd naar buiten om Grayer bij een lusje van zijn riem te pakken terwijl hij over het stoepje struikelt en over de vuilnisbakken braakt. Ik buig mijn knieën om tegenwicht te bieden tegen zijn hellende gewicht en merk dat de verwarming het enige is wat het uitstekend doet in het huis dat boven ons uittorent.

‘Oké... klaar,’ zegt hij met schorre stem, en ik hijs hem overeind. Zijn lijf, dat een penetrante alcohol- en nicotinegeur uitwasemt, is zo slap als een lappenpop. Hij veegt met de mouwen van zijn jas over zijn gezicht, wankelt achteruit en leunt tegen de dichte deur, waarachter Grace staat te grommen. Zijn blik lijkt weer scherp te worden.

‘Je bent langer dan ik,’ is het enige wat ik kan uitbrengen. Het dringt nu pas tot me door dat het allemaal echt gebeurt.

‘Heb je een pitbull binnen of zo?’

‘Een golden retriever.’

‘Ik heb een hond gehad... Ik was allergisch... als kind... Hij moest weg.’ Zijn ogen rollen achterover in hun kassen.

‘Je kunt maar beter binnenkomen.’ Ik gebaar naar de deur-

knop. Hij knikt en richt zich op, en ik manoeuvreer me onhandig langs hem heen om de deur open te doen. Grace pakt haar touw en springt op om ons te begroeten.

‘Hoho. Hé.’ Grayer geeft haar een klopje op haar kop, reikt met zijn andere hand naar de trapleuning en landt met een wijde boog op de onderste tree. Ik sluit de deur weer af en kijk naar Grayer in het licht van de straatlantaarn dat door het glas-in-loodraam boven de deur valt.

‘Grayer...’ stamel ik, mijn hersens pijnlijk om de toespraak te vinden die ik ooit voor dit moment heb opgesteld. ‘Ik ben zo, zó...’

Hij laat zijn hoofd tegen de muur rusten. ‘Ben je een heks?’ vraagt hij.

‘Hè? Nee, ik...’

‘Heb je een drugslab?’

‘Zeg, ik sta niet kotsend bij jóú op de stoep.’

‘Nee, maar...’ Hij gebaart naar de vervallen hal, wat Grace opvat als een uitnodiging om kwispelstaartend naar hem toe te lopen en de resten van zijn ongelukje van zijn jas te likken.

‘Ik, eh, mijn man en ik zijn aan het opknappen.’ Ik sla mijn armen over elkaar op Ryans sweater. ‘Hoe heb je me gevonden?’

‘De dossiers van mijn moeder. Wat aantekeningen over de Hutchinsons en toen, je weet wel, Google.’

Het blijkt van zijn slimheid maakt me onverwacht trots, maar dat gevoel zakt snel als ik hem een pakje sigaretten uit zijn zak zie vissen. ‘Nee.’ Grace deinst achteruit en trekt haar kop in. ‘Sorry, maar nee, je mag binnen niet roken.’

‘Noem je dit binnen?’ Hij houdt het pakje met twee handen vast. ‘Is dit niet de wachtkamer van de mutantengevangenis en komen die deuren niet uit op de dikste man van de wereld?’

‘Nee, dit is... Het heeft veel mogelijkheden.’

‘Ahá.’ Zijn ogen zakken dicht en de sigaretten glijpen uit zijn hand.

‘Grayer...’

‘Ja.’

‘Wat kom je hier doen?’

‘Jou vertellen dat je dood kunt vallen.’ Hij snuift twee keer snel, met zijn ogen nog dicht.

Mijn maag verkrampst. ‘Oké.’

Zijn ogen gaan knipperend open en zoeken de mijne in het zwakke licht. ‘Oké?’

‘Ja, ik bedoel, ik begrijp het wel. Ik...’

‘Oké?’ Hij steekt zijn handen uit en schokt naar voren. Zijn ellebogen landen op zijn knieën. ‘Super! Dat is echt super! Want, weet je, je hebt wel veel praatjes voor iemand die ik verdomme moet googelen. Je wilde dat ze me aardig zouden vinden, hè? Maar je hebt me net zo in de steek gelaten als de rest, dus val dood.’ Hij laat zijn hoofd zakken en legt zijn handen in zijn nek.

‘Grayer.’ Ik steek mijn hand uit, maar hij wendt zich met een ruk af.

‘Wat nou,’ zegt hij met verstikte stem. O, mijn god, hij huilt. Ik zak door mijn knieën en probeer hem aan te kijken, maar zijn lange pony hangt als een gordijn tussen ons in. ‘Shit, wat ben ik ook een watje.’ Hij drukt zijn handen tegen zijn ogen. ‘We zijn gisteren teruggekomen van vakantie en hij is weggegaan, nu echt weg, en zij zocht het op om het als bewijsmateriaal te gebruiken en ik keek ernaar en weet je, weet je... Ik kén je niet eens.’ Hij stopt een hand in zijn jaszak en wurmt er iets uit. Als het loskomt, schiet zijn hand uit en raakt mijn wang zo hard dat het me duizelt. ‘Jezus... sorry. Ik wilde niet...’ Hij laat de videoband los, die op de gebarsten tegels tussen ons in klettert. Ik druk mijn ene hand tegen mijn wang en raap met mijn andere de band op. Ik hou hem schuin in de bundel gekleurd licht en zie het verbleekte ‘Nanny’ in haar beheerste handschrift op het etiket staan.

De nannycam-video. Ze heeft hem gezien... bewaard...

‘De dingen die je zei, en... weet ik veel...’ mompelt hij, en ik kniel, sla mijn armen om zijn volwassen lijf en trek hem tegen me aan. ‘Ik ken je niet.’

‘Ik ben Nanny, Grove, ik ben het, Nanny.’ En hij zakt bewusteloos tegen me aan.

‘Shit.’

Als ik de volgende ochtend mijn ogen opendoe, zie ik Grayer Addison X midden in mijn woonkamer – mijn toekomstige woonkamer – staan, die deels alleen een ondervloer heeft en deels met parket is belegd, met hier en daar een enkel geërfd meubelstuk dat kortgeleden uit de opslag is bevrijd. ‘Hé.’ Ik haal een hand door mijn haar en richt me op uit grootvader Hutchinsons oorfauteuil. ‘Hoe voel je je?’

Hij heeft een hand in zijn zij en houdt met de andere het lusje van zijn jas vast. Hij draait zich om en kijkt me wantrouwig aan, en dan begrijp ik dat hij stilletjes weg wilde glijpen. ‘Ik kan mijn telefoon niet vinden.’

‘Ja, je telefoon!’ Ik sta op en voel een pijscheut in mijn stijve nek. ‘Ik, eh...’ Ik wrijf in mijn nek en loop naar de schoorsteenmantel. Grace springt op en draait achtjes om ons heen. ‘Ik weet het. Je moet plassen.’ Ik klop op haar bewegende rug en pak het toestel van het beroete marmer. ‘Hier.’ Ik reik het Grayer aan, en hij steekt zijn hand uit zonder een stap dichterbij te komen. Ik sta er klungelig bij terwijl hij zijn jas over zijn arm hangt om zijn e-mail te controleren.

‘Grayer, ik ben heel blij dat je me hebt gevonden,’ begin ik mijn toespraak, die helemaal verkeerd klinkt in het daglicht dat door de met kranten bedekte ramen wordt gefilterd.

Hij knikt met een afwezig glimlachje – het glimlachje waarmee hij zich vast ook van zijn moeder afmaakt – en scrolt met geloken ogen door zijn berichten.

‘Wat ik maar wil zeggen is, eh...’ Opeens voelt het alsof ik probeer hem over te halen me een brunch aan te bieden nadat we samen dronken de nacht hebben doorgebracht.

‘Ik moet weg.’ Hij tilt de arm met de jas erover op en we ruiken allebei tegelijk de geur van zijn braaksel.

‘Ik geef je een tas! Om die jas in te stoppen. Zó wil je er niet mee over straat,’ kweel ik als een vrouw uit een Febreze-spotje.

‘Graag.’ Hij loopt achter me aan door de met gereedschap overladen werkplek die ooit mijn eetkamer moet worden naar

de gestripte keuken, waar ik in de enige kast rommel tot ik de plastic tassen heb gevonden.

‘We hebben alles leeggehaald voor de aannemer, zodat hij kan beginnen. Hij zal officieel al wel begonnen zijn, maar god, wat duurt het lang voordat hij op gang komt. Dus... kijk eens aan!’ Ik schud met een knal een tas uit en hij stopt de jas erin en zet een pas achteruit. ‘Heb je zin in koffie? O, shit, de zeke-ring is gesprongen. Ik zou het apparaat in de badkamer boven kunnen zetten. Een glas water misschien?’ Ik pak Grace’ bak van de vloer en strooi haar ontbijt erin.

‘Ik hoef niets.’

Ik zet de bak neer en Grace stort zich erop alsof het een doodgewone dag is. ‘Goed, maar... ik vind dat ik je iets zou moeten aanbieden of zoiets...’

‘Ik moet weg. Bedankt.’ Hij draait zich om en ik moet rennen om hem in te halen op weg naar de voordeur. Ik kijk naar zijn brede rug, zoekend naar moed, en besef dat ik niet weet of wat ik nu wil zeggen, voor hem of voor mij is bestemd. In de hal blijft hij staan en kijkt naar zijn instappers. ‘Ik was best wel... dronken vannacht, dus wat ik ook heb gezegd...’

‘Geen punt.’ Ik wuif het nadrukkelijk weg.

‘Dank je dat je me, eh, op de bank hebt gelegd.’

‘Vanzelf. Je bent een stuk zwaarder geworden.’ Ik glimlach, maar zijn gezicht verstrakt.

‘Nou, goed dan...’

‘Grayer, luister, ik moet dit zeggen, dus wil je alsjeblieft...’

‘Ik kan het niet.’ Hij omklemt de plastic hengsels van de tas en kijkt over mijn hoofd naar de barsten in het plafond. ‘Mijn ouders hebben het moeilijk en ik had het even niet meer, niets aan de hand. Ik red me wel. Het is allemaal... prima. Sorry dat ik je lastig heb gevallen.’

‘Maar dat heb je niet gedaan! Ik heb helemaal geen last van je gehad...’

‘Want je bent je Fight Club-rekruten aan het inwerken?’

Ik lach verbaasd en hij grijnst even. Zo ken ik hem weer. ‘Je bent echt geestig. Je bent altijd al geestig geweest.’

‘Zou je...’ Hij gebaart met de tas naar de deur.

‘Ja.’ Ik maak alle sloten open en hou de deur voor hem open.
‘Je bent vrij.’

Grace dribbelt vanuit de keuken de hal in, haar blonde snuit likkend.

‘Tot ziens.’ Grayer legt zijn hand, die zo groot is als haar hele kop, tussen haar oren. ‘Tot ziens.’ Hij draait zich naar me om en geeft me een hand, zoals het hem is geleerd. Ik schud zijn hand. Dit is fout. Ik doe het weer fout.

‘Kom nog eens terug,’ zeg ik zonder erbij na te denken.

‘Oké.’ Hij stapt de felle zon in en stampet het stoepje af.

‘Wacht.’ Hij draait zich om en tuurt naar me. ‘Je zei dat je je portemonnee kwijt was. Ik geef je wat geld voor een taxi.’

‘Ik loop wel.’ De stevige lentrebries strijkt langs zijn overhemd en plakt het aan zijn lijf.

‘Toe, Grayer, laat me je dan in elk geval een jas van mijn man geven...’

Maar hij loopt de straat uit, met de tas gedraaid aan zijn pols, zijn handen diep in zijn zakken en zijn schouders gekromd tegen de kou, terwijl ik wanhopig zoek naar iets – maakt niet uit wat – wat ik kan zeggen om hem te laten blijven, een paar minuten extra te winnen om dit in orde te maken, maar ik besef met een misselijkmakende zekerheid dat niets hem ertoe zou kunnen brengen zich om te draaien.

Het is de tweede dag zonder Steve en ik kijk met mijn hoofd schuin naar het plekje knalroze verf op de badkamermuur, wachtend tot het borrelend loslaat. Zoals de tekst op de doos van het heteluchtpistool beloofde. Die kloterige dozen van elektrisch gereedschap met hun zelfverzekerde vrolijke kleuren en foto’s van fris ogende mensen met een hand op een in denim gestoken heup terwijl ze met de andere het betreffende stuk gereedschap in de lucht houden alsof het zo licht is als een veertje. Geen zweet, geen blaren, geen tekstballon met een vloek erin uit een blij glimlachende mond. Alsof de fotograaf ze heeft betrappt terwijl ze overwogen of ze een appel zouden

eten of gewoon dat stuk gereedschap zouden pakken en een douche installeren. Niets duidt op de pijnlijke armen, stijve rug, verbrande vingers of god mag weten hoeveel lagen walge-lijke roze verf die lachen om het lauwe straaltje lucht waarmee ik ze bewerk.

Bij het geringste zweterige blijk van chemische scheiding leg ik het heteluchtpistool op de rand van de wasbak en begin te schrapen en te schuren, schrapen en schuren. Ik mag dan niet in staat zijn erachter te komen waar in die beerput van een kelder de reservevaardleeschakelaar zit, ik mag dan niet in staat zijn ook maar één electricien de komende week naar deze buurt in het noorden te lokken, ik mag dan niet in staat zijn mijn el-lendige aannemer te pakken te krijgen, die na zijn openingszet, het strippen van twee badkamers en een keuken, een oorverdo-vende stilte heeft laten vallen, en ik mag dan niet in staat zijn Grayer over te halen naar een martelend late verontschuldiging te luisteren, maar ik zál die afgrijselijke roze verf van dat... @#%^* houtwerk krijgen. ‘Kut!’

Ik laat het schuurblokje vallen en prop mijn bloedende knok-keel in mijn mond. Grace waggelt naar me toe, met haar kop ge-bogen in de veronderstelling dat zij iets goed te maken heeft voor elke krachtterm die ik bezig. ‘Al goed,’ mompel ik om mijn gekromde vingers heen. ‘Niets aan de hand.’ Ik reik over haar pogingen tot likken heen naar de kraan. Het water schiet in drie spastische bruine stoten uit de opening en wordt dan een gestaag druppelen, waaronder ik mijn schrijnende wond hou.

Terwijl het koude water over mijn vingers sijpelt, haal ik diep adem en ga op de rand van de badkuip zitten. ‘Zie je dat?’ Ik knik naar de vijftien centimeter kaal hout van het raamkozijn die ik in vijf uur zwoegen heb blootgelegd. ‘Dat heb ik allemaal gedaan.’ Grace legt haar kop op mijn knieën. ‘Fijn dat je er bent.’ Ik buk me om haar harige snuit te zoenen en zie het scherm van mijn mobieltje oplichten bij de gereedschapskist.

Een spoor van rode druppels in de bladders verf trekkend pak ik het op. Ik hoop dat het Ryan is die terugbelt, zodat ik

hem over Grayer kan vertellen, maar tot mijn verbazing zie ik het Zweedse landnummer. ‘Hallo?’

‘Nan?’ zegt een oude kraakstem aan de andere kant van de lijn. ‘Spreek ik met Nan Hutchinson?’

‘Ja, daar spreekt u mee.’ Ik laat mijn stem zakelijk een octaaf zakken. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Je spreekt met Philip Traphagen.’

‘Ja?’

‘Mijn secretaresse heeft je naam van de universiteit gekregen. Je was... afgelopen herfst, geloof ik, als consultant werkzaam bij mijn bedrijf hier in Stockholm.’

‘Ja! Ja, het Tipton Fund.’ Ik zie een snelle diashow van mijn laatste stage voor mijn geestesoog voorbijtrekken: blanke man, blanke man, blanke man – het enige verschil zat hem in de kleuren van de initialen op de manchetten van hun maatoverhemden. Geen idee. ‘Natuurlijk. Wat kan ik voor u doen, Mr. Traphagen?’

‘Nou, ik zit in het bestuur van mijn oude school in Manhattan... Daar woon jij nu toch?’

‘Ja, dat klopt.’ Ik kijk door het raam naar de plastic tassen die als bloesems aan de boom in de achtertuin hangen.

‘Het is een uitstekend voorbereidend instituut, maar we hebben een consultant nodig.’

‘Wat leuk dat u aan me hebt gedacht.’ Ik veeg mijn natte hand af aan mijn t-shirt en omklem de telefoon met mijn rug recht en mijn portemonnee open.

‘Nou, wij waren een stelletje ouwe chagrijnige zeurpieten en jij hebt wat orde bij ons geschapen.’ Ik denk terug aan de weken sessies die het me heeft gekost om de Tipton-traditie van het promotie geven op basis van ‘een goed gevoel’ te vervangen door geformaliseerde functioneringsbeoordelingen. ‘En de school zit in een lastig parket – de manager personeelsontwikkeling, wat je in mijn tijd de bovenmeester noemde, maar goed, ik zit pas twintig jaar in dat bestuur...’ Hij snuift afkeurend. ‘Hoe dan ook, dat mens zou gisteren terugkomen van zwangerschapsverlof, maar in plaats daarvan heeft ze ontslag

genomen. Ze denken dus dat er een ander moet komen, maar ik heb tenminste doorgedrukt dat het een parttimebaan wordt. We hebben onze vingers gebrand, zie je.'

Ik hum vrijblijvend om mijn begrip te tonen.

'Er waren bedenkingen tegen het aannemen van weer een vrouw, maar ik heb gezegd dat jij al een compleet gezin hebt en dus niet zo onbetrouwbaar bent.'

Ik haal adem door mijn ver opengezakte mond. 'In feite heb ik geen...'

'En ze moeten zo snel mogelijk iemand hebben. Ik heb mijn oude studiegenoot aanbevolen, het vroegere hoofd van Choate, heeft nu zijn eigen consultancybedrijf, maar ze willen weer een consultant voor het bedrijfsleven, iemand die onze taal spreekt. Maar goed, het schuift driehonderd.'

'Driehonderd?'

'Per uur. Maximaal.'

Ik stomp opgetogen met mijn gewonde hand in de lucht. 'Tja...' – ik hou mijn stem in bedwang – '... als het om een school gaat, wil ik er wel over nadenken.'

'Fantastisch. Sinds ze met verlof is gegaan, heb ik ik weet niet hoeveel weekends verspild aan telefoongesprekken met die lui en hun klachtencommissie. Het onderwijzend personeel is een rumoerig, ruzieachtig volkje. Je kent die academici, ze horen zichzelf graag praten. De directeur verwacht je vanmiddag op school voor je sollicitatiegesprek.'

Ik rommel in de gereedschapskist, vind een potlood en loop naar een leeg stuk roze muur om te beschrijven. 'Goed, even mijn agenda pakken...'

'Mijn secretaresse belt je nog om de details door te geven. Heel erg bedankt.'

'Graag gedaan.'

'Er zitten een paar grote namen uit de zakenwereld in het bestuur, goed voor je netwerk,' zegt hij nog, alsof het hem net te binnen schiet. Ik maak een vreugdehuppeltje en Grace houdt haar kop schuin.

'Ik verheug me erop ze te ontmoeten,' zeg ik met vaste stem.

‘Mooi zo. Tot ziens.’

‘Tot ziens.’ Klant nummer twee van Nan Hutchinson Consulting is binnen!

Een uur later, als ik nog steeds roze verf onder mijn nagels vandaan zit te peuteren, trekt de taxi op en remt weer in de opstopping van het spitsuur.

‘Wilt u ik neem Fourteenth Street?’

Ik pak mijn BlackBerry uit mijn tas om het adres nog eens te controleren. ‘Het is aan Sixteenth Street, ter hoogte van Ninth.’

‘Meatpacking District. Ik neem Fourteenth Street.’

‘Prima.’ Ik pak mijn tas, waarin een haastig opgesteld en vrij algemeen plan zit om de ‘ruis’ van het onderwijzend personeel te doorbreken. De taxi is afgeslagen en kruipt nu door een Fourteenth Street die ik ken uit de dvd’s van *Sex and the City*, maar die me als New Yorker toch verbijstert. Zo te zien hebben alle belangrijke vlaggenschipwinkels uit Madison Avenue het anker gelicht en zijn ze naar het zuiden gedreven, waar ze weer hebben aangelegd in wat ik me uit mijn tienerjaren herinner als een stinkend stuk godvergeten, van bloed doorweekte klinkers. Misschien deelt Intermix nu zijn opslagruimte met hangende koeienkadavers. Misschien heeft de mode het eindelijk gewonnen en wordt er in Manhattan helemaal niet meer gegeten.

‘Is hier.’ De taxichauffeur houdt zijn hoofd schuin en ik vis geld uit mijn portemonnee terwijl ik door het raam naar het grote witte gebouw met rijen markante ronde ramen kijk.

‘Nee, dat is Safe Harbor House,’ zeg ik, doelend op de opvang voor weggelopen tieners. Ik kijk weer naar het adres in mijn BlackBerry.

‘Is straat,’ zegt de chauffeur vol overtuiging. Het achterportier zwaait open en een tiener met een Louis Vuitton-rugzak met monogram steekt haar hoofd naar binnen.

‘Sorry,’ zegt ze, maar ze blijft zo staan.

Ik schuif opzij om uit te stappen en tuur naar het spookachtige silhouet van de woorden ‘Safe Harbor’ in de betonnen gevel. Ik ruil in een walm van parfum en Marlboro Light van

plaats met het meisje en een vriendin, ontwijk hun uitgestoken kanten en bereik de dubbele deur van gematteerd staal. Tot mijn opluchting zie ik een discreet glazen bord dat in de geëtste blokletters van een duur hotel verkondigt dat hier THE JARNDYCE ACADEMY 1878 is gevestigd.

Het intrigeert me. Ik loop door naar een witte, galerieachtige ruimte, waar ik word begroet door een goedgeklede receptioniste achter een witte balie. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik ben Nan Hutchinson. Ik heb een afspraak met de directeur.’

‘Moment, alstublieft. Ik laat Gene weten dat u er bent.’ Ze pakt haar telefoon.

Ik haal een hand door mijn haar en kijk naar de glanzend gelakte vloer en de cirkel witte krukjes, gemaakt van harsboomstammetjes onder een kroonluchter, ik geloof van Chihuly, die vanaf het vijf meter hoge plafond naar beneden druppelt in een miljoen witte, gedraaide glazen slierten, zijn licht werpend op het uurtarief dat Philip me heeft genoemd. Mijn ogen vinden de gang achterin, waar een trap gek genoeg in de steigers staat.

‘Mrs. Hutchinson?’ Ik kijk om en zie een jonge vrouw door een deur rechts komen. ‘Het is al goed, Meredith. Ik neem het over. Sorry voor het wachten...’

‘Welnee, ik kwam net binnen.’

‘O, gelukkig. Gene heeft me gevraagd u op te vangen; hij komt het volgende uur naar mijn lokaal en het leek hem leuk voor u om de leerlingen in actie te zien.’ Ze haalt haar hand uit de zak van haar lange trui. ‘Ingrid Wells. Geschiedenis, spreekvaardigheid en mentor van de vijfde klas.’

‘Nan, mogelijk de nieuwe manager personeelontwikkeling.’ We geven elkaar een hand, waarbij haar bedeltjes zilverig rinkelen. ‘Ben ik gek of was dit vroeger een opvanghuis voor weggelopen tieners?’

Ze knikt. ‘En nu is het voor...’

‘... weggelopen tieners,’ vul ik aan.

Ze lacht. ‘Kom mee, dan gaan we achterom.’ Ze gebaart naar de trap in de steigers. ‘Het is verboden terrein voor de leerlingen, maar het gaat een stuk sneller. Het gebouw is bijna klaar.’

‘Zat Jarndyce vroeger niet in de East Fifties?’

‘Ja, de basisschool en de onderbouw zitten er nog steeds, maar het bestuur heeft de luchtrechten van dat gebouw een paar jaar geleden verkocht en van de opbrengst dit gekocht en helemaal verbouwd. Het Jarndyce van het nieuwe millennium is...’ – ze gebaart naar de kroonluchter waar we onderdoor lopen – ‘... luxeonderwijs.’ Ik volg haar door de cirkel stammetjes naar een triplex deur onder in de steigers, die uitkomt op een trapenhuis met gipsmuurtjes. ‘Hier zou alleen de bovenbouw komen,’ vertelt Ingrid op de trap naar de eerste verdieping, ‘maar de ouders waren het er niet mee eens dat ze hun chauffeurs naar twee verschillende locaties moesten sturen voor het halen en brengen van de kinderen, dus komt de onderbouw er volgend jaar bij, op deze verdieping.’ Ze maakt de deur op de eerste verdieping open en mijn blik wordt onmiddellijk naar de nepantieke spiegelpanelen op het plafond getrokken. Ja, precies wat brugklassertjes nodig hebben: reflectie. ‘En het bestuur heeft kortgeleden een pand gekocht voor de basisschool, hier vlakbij.’

‘Wauw.’ Ik loop achter haar aan de gang in, over de plankenvloer die zich zo lang als een straat uitstrekt, aan weerszijden geflankeerd door van achteren uitgelichte bukshouthagen in smalle, rechthoekige zinken potten. ‘En ik vond het al super dat ik een kluisje had.’

‘Ja, hè? Een aantal personeelsleden heeft zijn stekels opgezet. Er zijn er vorig jaar een paar met vervroegd pensioen gegaan, maar ik persoonlijk...’ – ze leunt samenzweerderig naar me over – ‘... vind het geweldig. Ik woon in Bedford-Stuyvesant, maar overdag zit ik in een fotoreportage van een duur tijdschrift over binnenhuisarchitectuur. Ik weet niet of het ook maar iets heeft gedaan voor het gevoel van eigenwaarde van de kinderen, maar het mijne is er enorm door opgekrikt.’ Ik lach en ze kijkt me aan. Het bruine knotje op haar hoofd maakt slagzij. ‘Zo, dus jij zou de nieuwe Shari kunnen worden?’

‘Shari?’

‘Shari Oleson. Onze ambassadeur bij het bestuur.’

‘Ambassadeur, dat bevalt me wel. Ik heb altijd gevonden dat

ik in mijn baan wel wat diplomatieke onschendbaarheid kon gebruiken. Ja, ik kom solliciteren.'

We lopen naar de volgende dubbele deur, waar de gang naar links afbuigt, en ze haalt haar handen uit de zakken van haar keperkatoenen matrozenbroek.

'En hier...' – ze duwt de deuren open – '... komen de exacte vakken, waar ik momenteel mijn lokaal heb. We wachten nog op wat tafels uit Duitsland, dus een paar verdiepingen doen nog dubbele dienst.'

'Ik snap het.'

We lopen het volgende stuk gang in, waar de muren tussen de zwarte deuren van lokalen zijn behangen met levensgrote hologrammen van beroemde wetenschappelijke onderzoekers, van Marie Curie tot en met Stephen Hawking. 'Dit is dus mijn tijdelijke lokaal.' Ze gebaart naar de deur achter haar, waar het rumoer van een beheerste chaos doorheen klinkt. 'Ik ga even kijken of ze elkaar niet door de vloer heien. Gene kan elk moment komen, wil je even wachten?'

'Ja, natuurlijk, bedankt voor de rondleiding.'

'Geen dank, en succes,' zegt ze en ze haast zich naar binnen. Ik kijk naar Mathilde Krim, die haar microscoop vasthoudt en terugkijkt.

'Is het niet fantastisch?' roept een man die vanaf de andere kant van de gang naar me toe loopt. 'We proberen de harrypotterfactor op te voeren. Gene DeSanto, directeur, hoe maak je het?' Hij beent naar me toe en geeft me een stevige hand.

'Nan Hutchinson, hallo! Is er een harrypotterfactor?'

'Nou, Rowling legt de lat hoog, weet je, als het om de verwachtingen van kinderen gaat. Ze verwachten tegenwoordig veel opwinding.'

Ik voel mijn gezicht 'sidderen van ongeloof', zoals Ryan het noemt, en richt het snel weer op de hologrammen. 'Ik verwachtte als schipbreukeling door een hengst te worden gered, maar dat leek Chapin niets te kunnen schelen.' Hij lacht terwijl ik me verman. 'Leuk je te ontmoeten, Gene. Ik ben heel blij dat ik er ben, dat je school aan mij heeft gedacht.'

‘Insgelijks, insgelijks. Philip Traphagen was laaiend enthousiast over je werk. Shari heeft ons echt laten stikken, hoor.’ Hij is jonger dan ik had verwacht, hooguit vijfenveertig. En tot mijn verbazing heeft hij een licht Long Island-accent; ik dacht niet dat dat in deze kringen op prijs werd gesteld. Ik dacht dat ze het hier meer op een bekakt stemgeluid zouden hebben.

‘Ja, ik heb het gehoord, heel vervelend voor jullie. Maar uit wat Philip me heeft verteld, leid ik af dat mijn bedrijfsachtergrond me heel geschikt maakt voor Jarndyce.’

‘Ja, ons bestuur wil graag de efficiency van ondernemingen met winstoogmerk toepassen op het onderwijs.’

‘Goh, boeiend. Het is juist dat vacuüm dat me ertoe heeft gedreven van de non-profitsector over te stappen naar het bedrijfsleven. En hoewel ik nog een cliënt heb, ben ik ervan overtuigd dat ik een en ander op elkaar af kan stemmen...’

‘Mooi, want we hebben op dit punt in het schooljaar gewoon geen tijd om een grootscheepse zoektocht te houden.’ Hij krabt in zijn nek.

‘Dus er zijn geen andere kandidaten?’

Zijn wangen worden rood. ‘Nou, ik bedoel, Philip was blij met je, en het bestuur wil de functie niet helemaal laten vervallen. Ze hebben liever een buffer tussen zichzelf en het onderwijzend personeel.’

Buffer van driehonderd dollar per uur meldt zich. ‘Ik wil jullie met alle plezier helpen, Gene.’ Ik leg mijn hand geruststellend op zijn arm. ‘Misschien kun je me iets meer over de functie vertellen?’

‘Natuurlijk. Zoals je ziet, is ons instituut hard op weg het allermooiëste te worden. Het allermooiëste.’ Hij helt iets naar voren, zo enthousiast is hij. ‘We hebben een team het land in gestuurd, van het MIT naar Stanford, om te onderzoeken wat de nieuwste onderwijstechnologie is. En die wordt hier geïmplementeerd.’ Hij wijst naar de vloer tussen zijn Docksiders. ‘Dat gaat uiteraard gepaard met wat organisatorische aanpassingen. Shari was de intermediair tussen het bestuur en het onderwijzend personeel om die aanpassingen tot stand te bren-

gen.’ Hij tuit zijn lippen en trekt een zuur gezicht. ‘Weet je, we waren op dezelfde dag begonnen en ik vond haar super, maar ze heeft me echt van de sokken geblazen door het bijtje er zo maar bij neer te gooien. Ze schijnt het gewoon heerlijk te vinden om met haar kind thuis te zitten. Maar goed... waar het om gaat, is dat we bijna klaar zijn met aanpassen, maar dat we jou achter de hand willen houden voor eventuele personeelsontwikkelingsbehoeften. Je krijgt natuurlijk een voorscot,’ besluit hij alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Wauw. Wie subsidieert dit schooltje?

‘We komen er vast wel uit. Het lijkt me een spannende tijd om bij jullie team te komen. Wat was jullie campagnekapitaal, als ik vragen mag?’

‘Natuurlijk! Vijftig miljoen,’ verkondigt hij trots. Zijn borst zwelt onder zijn donkerblauwe blazer, zodat de wapentjes op zijn messing knopen het licht vangen. ‘We hebben het budget natuurlijk *nét* iets overschreden.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Maar onder leiding van onze nieuwe voorzitter, Cliff Ashburn, hebben we onze gelden nu ondergebracht bij X Vermogensbeheer, en ik ga de fondsenwerving dit najaar naar een hoger plan tillen – we zijn hard op weg de Harvard onder de scholen te worden.’

‘X Vermogensbeheer?’ Is die naam toeval of heeft Mr. X niet alleen zijn gezin, maar ook de bank verlaten? ‘Is dat *dé* X?’

‘Ken je hem dan?’ Hij houdt zijn hoofd schuin.

‘Ja, vroeger...’ Ik zwijg even. ‘Ik heb... hun zoon gekend.’ Het klinkt absurd. ‘Ik was zijn nanny.’

Zijn hoofd komt weer recht te staan. ‘Ben jij nanny geweest?’

‘Tijdens mijn studie. *Vóór* mijn doctoraal.’

Hij schrikt alsof ik hem heb verklapt dat ik mijn studie heb bekostigd door de hoer te spelen. ‘Tja...’ probeert hij het goed te praten, ‘het is *wél* een indrukwekkende familie. Hebben jullie nog contact?’

Eerlijk zeggen? ‘Grayer is gisteren nog bij me thuis geweest.’

‘Magnifiek.’ Dat geeft de doorslag. ‘Langetermijninvestering in kinderen – daar geloven we in, hier op Jarndyce.’

‘Zo, en waar hebben ze jou weggekaapt?’ schakel ik snel over.

‘Assistent-onderdirecteur van gemeenteschool 348 in Nassau County,’ zegt hij op de vlakke toon die bestemd is voor het toegeven van gênante feiten die algemeen bekend zijn. Zoals wanneer beroemdheden op de rode loper aan de tand worden gevoeld over hun laatste YouTube-fiasco.

‘O, wat goed!’ zeg ik met een tomeloos enthousiasme, maar het antwoord maakt zijn aanwezigheid hier alleen maar raadselachtiger. Particuliere scholen van dit kaliber zijn net betaald voetbal. Je hebt topclubs en gewone clubs en er gelden strenge regels. De New Yorkse scholen kapen hun hoofden weg van particuliere scholen in Cleveland, Boston of Philadelphia. Ze worden niet uit de aardbeieveldjes van Long Island geplukt. De gelederen van de onderwijselite mijden bij het kiezen van een consultant is één ding; bij het kiezen van een schoolhoofd wordt het een heel ander geval. ‘Dat is vast een goede leer-school geweest voor...’

‘Het bestuur heeft me binnengehaald om ons door deze overgang heen te loodsen,’ zegt hij kortaf. ‘Het oude hoofd deelde de visie van het bestuur niet.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Zullen we naar binnen gaan?’ Als hij zijn arm uitstrekt naar de deurknop, piept er een Livestrong-armbandje onder zijn manchet uit.

‘Heel goed,’ zeg ik met een glimlach. Dus wat Gene mist aan afkomst, maakt hij goed met zijn vermogen een visie te delen.

We lopen Ingrids lokaal in, waar de leerlingen op de rubberen vloeren er maar wat bij hangen en kletsen tussen de lege roestvrijstalen tafels waarop ooit bunsenbranders en potjes met specimens zullen staan. Wanneer ze het hoofd zien binnenkomen, gaan ze min of meer rechtop zitten en worden de lusteloze gezichten iets levendiger. Ik zie Ingrid aan de andere kant van het lokaal een lezenaar opstellen, geholpen door een minuscule leerlinge met een zwart strohoedje op. Ingrid gaat zitten en het meisje laat zich op de vloer zakken en vlijt als een trouwe spaniël haar hoofd tegen een poot van de stoel. Ik loop achter Gene aan naar het eind van het lokaal, waarbij ik de in salons gemanicuurde nagels mijd van meisjes die liggen te

loungen in zwarte minirokjes met plooiën en zwarte kousen tot over de knie, waartussen repen bekoorlijke dij zichtbaar zijn. Sommige meisjes hebben een zwarte sweater of een zwart vest over hun pastelkleurige t-shirt met lange mouwen en laag uitgesneden hals gedrapeerd; in de plooiën is een opgehaaid schoolembleem zichtbaar. De jongens hangen in zwarte broek tussen hun koerierstassen en Apple-spullen. Hun overhemden piepen hagelwit en gesteven onder zwarte blazers uit, die eveneens zijn voorzien van het schoolembleem, en de zoete kleurtjes van hun dassen weerspiegelen de shirts van hun vrouwelijke medeleerlingen. Apart kunnen ze allemaal zó in *Teen Vogue*, maar allemaal bij elkaar wordt het iets te psychedelisch.

Terwijl Ingrid naar de lezenaar loopt, vindt Gene een staanplaats voor ons bij een anatomische tekening. Hij hervindt zijn charisma en wendt zich tot mij. ‘Weet je, Nan, mijn voorganger vond het gewoon niet spannend om te veranderen. Zelfs de verhuizing naar de nieuwe buurt stond hem niet aan. Ze hebben zijn appartement verkocht en mijn gezin en mij een flat in Chelsea gegeven.’

‘O, ik ben dol op Chelsea,’ jubel ik op een toon alsof hij me heeft gevraagd bij hem in te trekken. Goddank zie ik wat leerlingen die zich in een rij opstellen bij het podium, waarmee dit soort-van-sollicitatiegesprek even wordt onderbroken en ik de zaken op een rijtje kan zetten. Kort samengevat: Shari heeft een kind gekregen en is vertrokken, waarmee ze Gene heeft gekwetst en het bestuur kwaad heeft gemaakt, al heeft ze de ‘aanpassingen’ bijna helemaal doorgevoerd, en nu wil het bestuur mij tegen betaling ‘achter de hand houden’ voor het geval er een ‘buffer’ nodig is – wat géén deel uitmaakt van de functieomschrijving van het schoolhoofd – voor mogelijke organisatorische aanpassingen in de toekomst? Nee, het is me nog niets duidelijker dan toen ik onder de kroonluchter door liep, een kwartier geleden.

‘Agnès b. heeft ze voor ons ontworpen,’ fluistert Gene trots in mijn oor.

‘Pardon?’

‘De uniformen.’

‘De laatstejaars komen mededelingen doen,’ roept Ingrid vanaf haar stoel, en drie leerlingen banen zich een weg door de zittenden.

‘De hockeywedstrijd tegen Dalton begint om vier uur. Kom je team alsjeblieft aanmoedigen!’

‘Vandaag begint de kaartverkoop voor *De Kaukasische krijtkring* van de toneelvereniging. Kom na school bij onze stand langs om een kaartje en een veganistische brownie te kopen!’ De jongens staan niet echt achter de lezenaar, maar leunen er meer tegenaan om elkaar te steunen.

Terwijl de laatste eindexamenkandidaat, die een ingewikkelde verentooi draagt, naar voren stapt, trek ik mijn trenchcoat uit en hang hem over mijn arm. ‘De Red Venetië Club verkoopt deze hele week zelfgemaakte maskers in het studielokaal voor laatstejaars. Elke dollar van de opbrengst gaat direct naar Venetië.’

De dorpsomroepers vertrekken weer en Ingrid neemt plaats achter de lezenaar. Gene wuift en ze zwaait terug. ‘Hallo, jongens! En welkom, schoolleider DeSanto! Goed, het is de derde dinsdag van de maand, dus vandaag houden we de laatste ronde van onze strijd om wie van onze klas de toespraak mag houden bij de opening van ons heliplatform op de vrijdag vóór Memorial Day. Begin maar, Chassie.’ Het kleine meisje dat tegen Ingrids stoel geleund zat staat op, zet gehaast haar hoedje af en loopt met een stapel kaartjes met geheugensteuntjes naar de lezenaar. Ze heeft vuilblond haar, in beide betekenissen, en kleine vingers die ze van de zenuwen onder haar kin verstoppt.

Ingrid gaat weer zitten en houdt haar handen als een toeter voor haar mond. ‘Een applausje voor Chassie, mensen!’ Hier en daar klinkt een halfhartig klapje.

Chassie werpt een snelle, dankbare blik op Ingrid, schraapt haar keel, duwt haar schouders naar achteren en begint. ‘Ik geloof dat het heliplatform de perfecte metafoor is voor het afscheid van Jarndyce. Volgend jaar gaan we hier weg, toegerust

om een hoge vlucht te nemen en de wereld in een immens perspectief te zien,' zegt ze met een klein stemmetje. Haar kin komt maar net boven de lezenaar uit. 'Maar niet zonder dubbele gevoelens. Hoe graag we onszelf ook zouden willen zien als de "Chums of Chance" van Thomas Pynchon, die in hun luchtscheepje stappen en naar het middelpunt van de aarde reizen, we zullen het ook moeilijk vinden om de school te verlaten die ons heeft gekoesterd.' Chassie gaat door, steeds zachter, met verwijzingen uit alle tijden, van *Jason en de Argonauten* tot en met Kubricks *2001: A Space Odyssey*, waarbij ze af en toe een steelse blik werpt op een groepje jongens dat vals zit te gniffelen. 'Uiteindelijk kunnen we onze opleiding aan Jarndyce alleen eer aandoen door tot grote hoogte te stijgen.'

'Dank je, Chassie.' Ingrid stapt naar voren en klopt Chassie zichtbaar onder de indruk op de rug van haar vest. De leerlingen klappen. Chassie, die knalrood is, gaat opzij en dan kijkt iedereen naar een bovenmaatse jongen in het midden van het groepje jongens. Ze hebben allemaal hetzelfde kapsel, alsof ze net als iemand van middelbare leeftijd hun haar naar één kant hebben gekamd om een kale schedel te verdoezelen, of alsof ze de bobpruiken van hun oma hebben gevonden en die achterstevoren hebben opgezet en opzij gekamd. Het joch in het midden zit er verdwaasd bij. 'Kom op, DZ!' moedigt een van de kapsels hem aan, waarop de jongen bij zinnen komt en zich overeind hijst. Ik geloof dat DZ stoer wil lopen, maar zijn benen zijn te lang en zijn lijf is te log. Met dat uiterlijk zou hij ergens in een maïsveld moeten voetballen, echt keihard spelen, in plaats van achter een lezenaar te staan.

Ingrid vervolgt enthousiast: 'En nu Darwins toespraak!' *Darwin?* O, mijn god. Ik leun naar voren en herken het meest gestoorde van de gestoorde kinderen uit mijn hoogtijdagen als nanny, het joch dat zijn verzorgster, Sima, in elkaar sloeg terwijl zijn moeder werkeloos toekeek. Het brede voorhoofd, de mopsneus, de vooruitstekende kin – trekken die nog geen geheel vormen. Heel anders dan Grayer, sta ik mezelf toe te denken. Grayer is prachtig geworden. Vanbuiten, althans.

‘Alles kits?’ Hij steekt zijn handpalm op naar zijn fans en overziet het lokaal. ‘Oké, eh, dus vandaag ga ik een toespraak houden over, eh...’ Hij omklemt de rand van de lezenaar en leunt achterover, alsof hij terugdeinst voor zijn taak. Hij heeft geen kaartjes en zijn ogen schichten door het lokaal, op zoek naar... ‘Ja.’ Hij kijkt nu strak naar de muur tegenover hem. ‘Ik ga vandaag spreken in de geest van onze lijfspreuk.’ Hij wijst naar een rood vel knutselpapier op een memobord waarop in een boog *Nostrum Amicus, Nostrum Defero, Nostrum Universitas* staat geschreven. De eerste persoon meervoud komt er wel vaak in voor, voor een lijfspreuk. ‘Wat mijn tegenstandster heeft verzuimd te noemen, is... wie nemen we mee wanneer we van dat platform opstijgen in het weidse blauw van onze toekomst? Onze vrienden.’ Hier en daar klinkt een juichkreet. ‘De vrienden die we hier hebben gemaakt, in ónze gemeenschap. En we gaan hier samen weg om ónze wereld te dienen.’ Hij begint al improviserend op dreef te komen, en het zelfvertrouwen verspreidt zich als een olievlek van zijn mond naar zijn hele gezicht, dat iets veel aantrekkelijker krijgt dan het zou mogen hebben. Hij gunt zijn publiek een brutale grijns, en nu weet ik zeker dat als ik nog vijftien was, ik de hele dag zou proberen zijn aandacht te trekken. En waarschijnlijk zou ik heel veel spijt krijgen als het me eenmaal was gelukt.

‘Onze school is in 1878 gesticht door een groep mensen, zakenvrienden, sociëteitsvrienden, die een plek wilden scheppen waar zij het voor het zeggen hadden en waar ze hun jonge zoons konden vormen naar hun eigen evenbeeld. Die traditie is van generatie op generatie doorgegeven en heeft zowel de revolutie van het gemengde onderwijs van de jaren zeventig als het debacle van de positieve discriminatie van de jaren tachtig overleefd.’ Hier en daar gaat een wenkbrauw omhoog. ‘Tot we in de jaren negentig besloten ons beurzenstelsel uit te breiden en mensen van buiten ons milieu toe te laten.’ Zijn vrienden knikken. ‘Maar dat is niet de... helikopter die onze stichters in gedachten hadden. Ik vind dus dat we deze gelegenheid moeten aangrijpen om... om dankbaar te zijn voor onze gemeenschap

en onze vrienden en te hopen dat de wereld die op ons wacht er net zo goed uitziet en net zo goed voelt als Jarndyce.’

‘Oké!’ Ingrid haast zich naar voren. ‘Dank je, Darwin. Goed, we gaan stemmen. Wie vindt dat Chassie heeft gewonnen?’ De leerlingen kijken elkaar weifelend aan. Op DZ stemmen en een toespraak kiezen die klinkt als Leni Riefenstahls versie van de schoolbrochure, of... wat? Uit de groep worden gestoten? Met je kop in een wc-pot worden geduwd? Wat halen de kinderen tegenwoordig met elkaar uit? Er klinkt een lauw applausje op, dat ruimte genoeg overlaat voor gejuich. ‘En wie stemt er op Darwin?’ vraagt Ingrid op dezelfde toon. De leerlingen wachten even, alsof ze zich willen herinneren hoe enthousiast ze daarnet zijn geweest, en klappen dan precies zo lauw als tevoren. Darwins rood aangelopen gezicht betreft en Chassie duikt weg in haar zwarte vest. ‘Goed, dan mag ik het zeggen, en dan heb jij gewonnen, Chassie, op basis van je voorbereiding,’ verklaart Ingrid. Ze geeft Chassie een hand. ‘Gefeliciteerd! En jij ook goed gedaan, Darwin. Misschien kun je je de volgende keer iets beter voorbereiden?’ Ik begin te schatten hoeveel tegels en armaturen ik zou kunnen kopen als ik een sliert andere cliënten binnenhaal en mijn inkomen hier blijf houden. Want hoewel er zeker wel een leerling (of vijf) baat bij zou hebben boven Soedan uit een vliegtuig gedropt te worden, lijkt het onderwijzend personeel de wind er wel onder te hebben.

Chassie reikt Darwin de hand, maar die stormt weg. Ze ziet eruit alsof ze een klap in haar gezicht heeft gekregen. De bel gaat. Het is niet het agressieve gesnerp van een traditionele schoolbel, maar een melodieuze gregoriaanse gong. Hangt die in de torenspits? Hebben ze hier hun eigen gebochelde? Is het het vorige schoolhoofd?

‘Digitaal,’ fluistert Gene me het antwoord in terwijl de leerlingen zo snel als de wind hun Vuittons, Mulberry’s en Goyards met monogram pakken en het lokaal uit stromen. Er blijft er niet één even staan om met Chassie te praten, die uiteindelijk met haar hoedje in haar hand achter de laatste treuzelaars aan

sjokt, nadat ze nog een laatste bemoedigend kneepje in haar arm heeft gekregen van Ingrid.

‘Ingrid.’ Gene werkt zich met mij in zijn kielzog stroomopwaarts naar haar toe.

‘Ja?’

‘Heb je even?’

‘Zeker, Gene.’ Ze is bezig het ‘Red Venetië’-kraampje te ontmantelen.

‘Sorry, Nan, zou je ons even alleen willen laten?’

‘Natuurlijk!’ Ik zet een paar passen achteruit, blijf opgelaten staan en besluit me met mijn BlackBerry te amuseren.

‘Ik vraag me af of we wel de goede beslissing hebben genomen,’ zegt Gene met gefronst voorhoofd. O?

‘O?’ Ingrid schuift de rollen knutselpapier bij elkaar en neemt ze in haar armen.

‘Darwin had het met een beetje begeleiding wel gered, denk je ook niet?’

Ingrid glimlacht. ‘Gene, hij kletste maar wat. Hij had er nog geen minuut aan besteed. En ik heb hem ook goed voorbereid meegemaakt, hij kan het heus wel.’

‘Maar er was een kernidee.’

‘Jarndyce heeft vanaf het eerste jaar beurzen gegeven. Het was een essentieel onderdeel van Ralston Jarndyce’ visie, en dat niet zo kleine gegeven vind ik juist zo goed aan deze school.’

‘Ja, natuurlijk, maar denk je niet dat je zijn metafoor verder had kunnen uitwerken? Dat is toch jouw taak?’

‘Dat doe ik elke week met hem bij spreekvaardigheid. Chassie had zich duidelijk goed voorbereid en dat verdient een beloning.’

‘Je laat je niet beïnvloeden omdat je overduidelijk dol op haar bent?’

‘Ze hangt dit semester een beetje aan me, maar dat was te verwachten, gezien haar thuissituatie. Ik zie haar bijna twintig uur per week, als je alle activiteiten bij elkaar optelt, dus het spreekt vanzelf dat ik het doelwit ben van haar... overdrachtssymptomen. Ik neem die verantwoordelijkheid ernstig op, Gene, maar dat doet nu niet ter zake. Heb je gezien hoe

Darwin langs haar heen vloog...' Ze schudt bezorgd haar hoofd.

Gene trekt zijn onderlip strak en zuigt lucht tussen zijn tanden. 'Maar háár ouders zitten bij de opening van het heliplatform niet naast me op het dak, Ingrid. Grant Zuckerman komt op het podium te zitten.'

'Ik weet het. Het verbaast me ook echt dat Darwin daar geen rekening mee heeft gehouden.' Ze kijkt even naar mij.

'De hele school – alle oud-leerlingen die iets voorstellen, zijn uitgenodigd – heel New York kijkt mee, Ingrid. Het moet een daverend succes worden, waarmee we de school symbolisch boven de concurrentie uittillen.'

'Ik weet het. En Chassies toespraak zal inslaan als een bom.' Ze houdt haar hoofd schuin en schudt haar pony uit haar ogen.

Gene kijkt naar de vloer en vervolgt omzichtig: 'Ik ben heel blij met de weg die deze school is ingeslagen. Het bestuur is heel enthousiast.' Hij slaat zijn armen over elkaar. 'Het zou niet bevóórderlijk zijn als ze de indruk kregen dat het onderwijzend personeel niet enthousiast is.' Het valt me in dat Philip zich kan hebben verkeken op wie het 'rumoerige, ruzieachtige volkje' is.

'Oké...'

'Uitstekend, uitstekend,' zegt Gene op een toon alsof de zaak rond is. Hij richt zich tot mij. 'Nan, ik ben heel blij dat je bij ons team bent. Mijn assistente zal nog contact met je opnemen over je aanstelling en we zullen je zo nodig inschakelen.'

'Dank je, Gene. Ik verheug me op de samenwerking.'

'Ik moet nu helaas rennen, ik heb een vergadering, kom je er zelf uit?'

Ik knik. Ik hoop het maar, anders zou ik in een jiu-jitsukooi of in een deeltjesversneller terecht kunnen komen.

Hij wil weglopen, maar draait zich op de valreep bliksemsnel om. 'Dus het wordt Darwin, Ingrid?'

Ingrid gooit de rollen knutselpapier weg en bijt op haar lippen. 'Ik heb de leerlingen al verteld wie het wordt, Gene.'

Hij blijft even besluiteloos staan. 'Denk er nog een paar uur over na en kom na de les naar mijn kamer.' Hij knikt naar haar.

Hij knikt naar mij. Hij laat ons achter bij de stalen tafels voor de bunsenbranders.

‘En dat was... Gene!’ zegt Ingrid gemaakt opgewekt als de deur langzaam dichtdraait om zijn hightechscharnieren.

‘Goed, wat voor soort ontwikkelingsmogelijkheden bood Shari jullie aan?’

‘O, je weet wel, workshops over aanpassing, sessies over rollen en verantwoordelijkheden, dat soort dingen. Ze had veel tijd kunnen winnen als ze ons gewoon kniebeschermers had gegeven. Toen we na de kerstvakantie terugkwamen, kregen we te horen dat ze op onze ziektekostenverzekering wilden bekibbelen ter compensatie van de inrichtingskosten. Dat was waarom iedereen over de rooie ging en haar lastigviel tijdens haar zwangerschapsverlof.’

‘Wauw. Maar dat is van de baan?’

‘Ja. Het had iets te maken met de opbrengst van het nieuwe investeringsplan.’

‘Ik snap het.’ Ik stop mijn BlackBerry in mijn tas en vang een glimp op van de videoband van Grayer die ik er op het laatste moment in heb gemikt in de hoop dat ze in de bibliotheek nog een videorecorder hebben. ‘Ingrid, heeft de school een audiovisuele ruimte?’

‘Maak je een geintje? Spielberg zou er jaloers op zijn.’

‘Ik heb eigenlijk alleen een videorecorder nodig. We hebben thuis alleen maar een dvd-speler.’ En geen hamsterwiel om hem mee aan te drijven.

‘Ik heb een combi-installatie in mijn lokaal die je wel mag gebruiken, als je wilt.’

‘Dat zou super zijn,’ zeg ik. Met een opnieuw opkomende mengeling van nieuwsgierigheid en twijfel pak ik de band uit mijn tas.

Nog geen kwartier later zit ik achterovergeleund met een afstandsbediening in mijn hand op een stoel in het verduisterde lokaal en zie de korrelige video van mijn eenentwintigjarige zelf die op de avond van mijn ontslag door de X'en met betraand

gezicht een tirade houdt tegen een teddybeer. Wat me als eerste opvalt is dat ik er te jong uitzie, niet wereldwijd genoeg, om zo zeker van mijn zaak te zijn.

Hoe moet het voor Grayer zijn geweest om dat meisje, dat nog geen vijf jaar ouder is dan hij nu, warrig voor hem te horen pleiten?

Ik tuur naar de ingewikkelde afstandsbediening, vind de volumetoets en zet de huilerige stem uit de op de flatscreen-tv aangesloten boxen harder. Daar ijsbeer ik op zonverbrande benen door Grayers slaapkamer, waar het speelgoed zoals altijd netjes op de planken is opgeborgen, terwijl het gezin ver weg in Nantucket zit. Mijn radeloze, vruchteloze smeekbede aan de ouders om Grayer te leren kennen en van hem te houden wordt onderbroken door drie seconden sneeuw en dan ga ik weer tekeer tegen Mr. X en zijn tekortkomingen als vader: 'Een kind opvoeden is veel werk! Wat u zou weten als u het ooit langer dan vijf minuten achter elkaar had gedaan!' Opeens begrijp ik waarom zijn vrouw die video heeft bewaard: voor het geval er ooit een strijd om de voogdij zou komen.

Ik kijk in mijn eigen roodbehuilde ogen, onthutst door mijn zekerheid. God, wat wist ik alles zeker. En wat deed ik het zelf allemaal goed. Ik leun naar voren en druk beverig de pauzetoets in terwijl mijn eenentwintigjarige zelf me verwijtend aankijkt en me vastberaden nog eens doordringt van wat het ouderschap inhoudt: de schade die je kunt aanrichten wanneer je welbewust de vereiste offers niet brengt, je verzet tegen de chaos die daarop volgt en je onttrekt aan je verplichtingen ten opzichte van het kinderhart dat je is toevertrouwd.

Dit weet ik wel: er is maar één manier om dit te doen – er recht op af rennen met honderd kilometer per uur, met wijd open ogen en armen.

En daar ben ik nog niet.

Nog beangstigender: misschien kom ik er ook wel nooit.